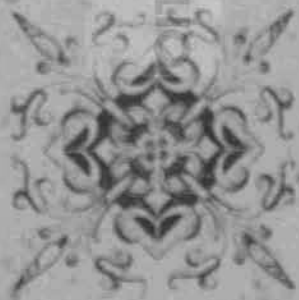

ΤΑ
ΞΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ
Η
ΠΑΡΑΚΑΤ' ΗΜΕΡΑΙ
ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Πρὸς χρῆσιν τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν Σχολείων.

ὑπό Μ. ΚΟΡΑΛΛΗ.

Ἐγκρίσει τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΓΡ. Γ. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1869.

ΤΑ
ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

774

Η
ΠΑΡΑΚΑΤ ΗΜΕΡΑ
ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

των ἀλληλοδιδασκτικῶν Σχολείων.

ὑπὸ Π. ΚΟΡΑΛΛΗ.

Ἐγκρίσει τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΓΡ. Γ. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1869.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἡ παρούσα συλλογὴ βιογραφικῶν τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας διαπρεψάντων ἀνδρῶν μεγάλην παρέχει τοῖς ἑλληνόπαισι τὴν ὠφέλειαν. Διότι διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀμιλλαν αὐτῶν, οἰκεία αὐτοῖς ποιεῖ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπὶ ἀγγλοῖα, χριστιανικῆ διαγωγῆ καὶ ἄλλοις προτερήμασι διαπρεψάντων, καὶ πρὸ πάντων διδάσκει αὐτοὺς ὅτι ἐν τῇ τακτικωτάτῃ ἐργασίᾳ, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀρχομένη, ἐγκειται ἡ ἐν τε τῇ παρούσῃ καὶ μελλούσῃ ζωῇ εὐδαιμονία ἐκάστου. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς αὐτῶν διδάσκει τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλουσιν να ἀνατρέψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ἀρχόμενοι, οὕτως εἰπεῖν, εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν των.

Αἱ πλεῖστοι τῶν ἐνταῦθα βιογραφικῶν εἰσιν ἠρτισμένοι ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, τινὲς δὲ καὶ ἀλλαχόθεν, ὡς ἐνεκρίθη ὅτι συνέφερε τῇ ἑλληνικῇ νεολαίᾳ. Κατὰ τὴν γνώμην φίλων συνέτακτον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ βιβλίον πολὺ χάριν τῶν ἀπόρων μαθητῶν.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γλῶσσαν, ἐφρόντισα ὅπως ἢ ὅσον οἷόν τε καθαρεύουσα καὶ ἀμιόζουσα τοῖς παισίν, ἀπορεύγων συνήθως τὰς μεταθέσεις, ἐκθλίψεις κλ. Καὶ πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῷ ἑλληνικῶν κυρίων ὀνομάτων μετέβαλον ὀλίγον ἐπὶ τὸ εὐρωτότερον.

Ἐν Κων)πόλει, τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1869.

Π. Κ.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ἢ πογραφὴν μου θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον, καὶ ὡς τοιοῦτον νομίμως κατὰσχεται εἰς οἰουδήποτε τῆς χεῖρας, καὶ ἂν εἰρεθῇ, ὁ δὲ παρατυπώσας κητιδιώεσται.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἄριθ. 34.

Ἡ Κ. Ε. Ἐπιτροπή διαλθούσα τὸ ἐν χειρογράφῳ ὑποβληθὲν αὐτῇ ἐράνισμα ἐπιγράφομενον «Τὰ σπουδαία παιδία», φιλοπονήθην ὑπὸ Κ. Πολυχρονίου Κοράλλη, καὶ θεωροῦσα αὐτὸ κατάλληλον ὡς βιβλίον ἀναγνώσεως διὰ τοὺς παῖδας, ἐγκρίνει τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ.

Τῆ 3 Ὀκτωβρίου 1869.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κ. Ε. Ἐπιτροπῆς

† Ὁ Δεμητριάδης Δωρόθεος.

† Ὁ Χαριουπόλειος Γεννάδιος.

† Ὁ μέγας Πρωτοσύγκελος Εὐστάθιος Κλεόβουλος.

† Ὁ ἀρχιμ. Φιλόθεος Βρυέννιος.

† Ὁ ἀρχιμ. Φώτιος.

† Ὁ μέγας ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος.

Ὁ Γραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ἀρθρονίδης

ΤΑ
ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ.

Τοῖς μικροῖς μου φίλοις.

Σήμερα, μικροὶ μου φίλοι, ἀρχίζομεν νὰ διέλθωμεν τὰς ἀληθεστάτας βιογραφίας ταύτης τῆς ὀμηγύρειος παιδείων, τὰ ὅποια εἰς τὴν ἡλικίαν σας ἦσαν ἤδη περίφημα διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὰ προτερήματά των. Διὰ τῆς προσκλήσεώς μου ταύτης ζητῶ νὰ διεγείρω τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν σας, ἵνα περιπατήτε ἐπὶ τὰ ἵχνη αὐτῶν. Ἡμπορεῖτε, ἔχετε τὰ αὐτὰ μέσα· μόνη ἡ θέλησίς σας ἀρκεῖ, ἐργάζεσθε. Σημειώσατε δὲ καλῶς, ὅτι διὰ μόνης τῆς ἐπιμελείας των τὰ παιδία αὐτὰ κατώρθωσαν νὰ ἀποκτήσωσι τὰς θαυμασίας αὐτὰς γνώσεις. Ὅστις ἐγκαταλείπει ἑαυτὸν εἰς τὴν ὀκνηρίαν ἢ παραδίδεται εἰς ἄσωτον βίον, καμμίαν πρόοδον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμη, καὶ διαμένει ἀναγκαιῶς ἀμαθής. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὁ καρπὸς τῆς σπουδῆς.

Μεγάλως λοιπὸν φροντίζετε νὰ μετχειρίζησθε καλῶς τὰς πολυτίμους αὐτὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σας· διότι ἐκ τῆς χρήσεως ταύτης ἐξαρτᾶται καὶ ἡ τύχη τῆς ζωῆς σας.

Ο ΩΡΑΙΟΣ,

Περίφημος Καθηγητής.

ΩΡΑΙΟΣ ὁ Ὁραῖος ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1701· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἶδειε τινὰ σημεῖα, ὅτι ἤθελε κατασταθῆ μέγας. Οἱ διδάσκαλοι του βλέποντες τὰς μεγίστας προόδους του ὑπώπτευσαν, ὅτι ἄλλος τις θὰ ἐξοθήται αὐτὸν κατ' ἴδιαν. Ἀλλὰ κατασκοπεύσαντες αὐτὸν, ἔμαθον μόνον ὅτι εἰργάζετο πολὺ πλειότερον τῶν συμμαθητῶν του. Εἶχεν εὐρεῖ τὸ μέσον νὰ ἐξοδεύη εἰς μελέτην μέρος τι τοῦ χρόνου τοῦ ὀρισμένου διὰ τὸν ὕπνον, καὶ νὰ ἀπατᾷ, ὡς πρὸς τοῦτο, τὴν νυκτοφυλακὴν τοῦ σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσπούδαζεν, (ἐπειδὴ δὲν ἦτο συγχωρημένον νὰ ἔχη τις φῶς τὴν νύκτα,) θέτων ἐντὸς διαφανοῦς ἀγγείου ἐν κηρίον, τὸ ὁποῖον εἶδιδε τὸσον μόνον φῶς, ὅσον τῷ ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὰς νυκτερινὰς σπουδὰς του, καὶ διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου μέσου ἐδιπλασίαζε τὰς ἐργασίας του, ὥστε πάντοτε σχεδὸν ἀ-εδεικνύετο ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του.

Ὁ Ὁραῖος ἐγένετο καθηγητὴς τῆς ῥητορικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Γρασσινῶν, ἔπειτα καθηγητὴς εἰς τὸ βασιλικὸν σχολεῖον, γραμματεὺς τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἰσόβιος γραμματεὺς καὶ συνταξιοῦχος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν. Ὀλίγοι τῶν πεπαιδευμένων ἐγνώρισαν ὡς αὐτὸς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν φιλολογίαν. **Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ**, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν εἰς 22 τόμους, χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν. Ὁ χρῆσιμος καὶ σοφὸς οὗτος φιλόλογος ἀπέβισε τῷ 1774.

ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΞΕΜΝΟΣ.

① **ΛΟΥΚΙΟΣ** Βαλέριος ἐγεννήθη εἰς Ἰσκόνιον, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γραϊανοῦ. Δὲν ἦτο ἀκόμη δεκατριῶν ἐτῶν, ὅτε ἐτόλμησε νὰ ἀπακδυθῆ εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα. Κατὰ πᾶσαν πενταετίαν, τὴν ἡμέραν ἐν ἧ ἐγένετο ἡ ἀπαρίθμησις τοῦ λαοῦ, ἐσυνείθιζον οἱ Ῥωμαῖοι, ἵνα βραβεύωσι τὸν συγγραφέα τοῦ καλλιτέρου ποιήματος· τὸ δὲ βραβεῖον ἦτο μεγαλοπρεπὲς χρυσοῦν μετάλλιον καὶ λύρα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Ὁ Βαλέριος ἐκέρδισε τὴν νίκην, μιᾷ τῇ φωνῇ, ἂν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀντιπάλων του εἶχον διπλασίαν ἡλικίαν τῆς ἰδικῆς του. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ, εἰς μίαν τόσῳ τρυφερὰν ἡλικίαν, διήγειρε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, μεγάλαί τιμαὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν νέον νικητὴν, καὶ τὸ ποίημά του πολλὰς μετὰ ταῦτα ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ἀνεγνώσθη. Διακεκριμένα τινὰ πρόσωπα ἐπρότειναν, ἵνα προσφέρωσιν ἰδιωτικὴν τινα ἀμοιβὴν εἰς τὸν νέον ποιητὴν, τινὲς μάλιστα εἶπον, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ στήσωσι χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἡ τελευταία αὐτῆ πρότασις γενικῶς ἐπίδοκιμήσθη, καὶ προσεκάλεσαν ἐκ Ῥώμης τοὺς ἐπιτηδειότερους καλλιτέχνους, οἵτινες ἤρχισαν ἀμέσως τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου μνημείου. Ὅτε τὸ ἀγάλμα ἀπατελειώθη, τὸ μετέφεραν νὰ τὸ στήσωσιν ἐπὶ τῆς κυριωτέρας πλατείας τοῦ Ἰσκονίου.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐγκαινάσεως ἀνηγγέλθη διὰ σαλπιγγων εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας, διότι διὰ τῆς ἐορτῆς ταύτης ἠθέλησαν ἵνα κεντήσωσι τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀμιλλαν τῆς Ῥωμαϊκῆς νεολαίας.

Ὁ νέος Βαλέριος ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὰς τόσας τιμὰς· ἡ μετριοφροσύνη του τὸν ἔκαμνε νὰ τὰς αἰσθάνηται ὡς

βάρος ένοχλητικόν. Καθ' ήν στιγμήν ό δήμαρχος έθετε τόν εκ δάφνης στέφανον επί τής κεφαλής του άγάλματος, ό Βαλέριος είδεν ένα τών ανταγωνιστών του, όστις πολλές ψήφους λαβών κατά τήν ποιητικήν διαδικασίαν έραίνετο ήδη λυπημένος και τεθλιμμένος διά τήν έπιτυχίαν του αντίπαλου του. Ό Βαλέριος, έχων εύγενή καρδίαν, έμάνταυσε τήν θλίψιν του, και έζήτησε νά μετριάση αύτην. "Ηρπασε λοιπόν άμείσιως τόν στέφανον, έδραμε πρós τόν νέον, και έθηκεν αύτόν επί τής κεφαλής εκείνου. « Σας αξίζει καλλίτερον έμοϋ, είπεν έναγκαλιζόμενος αύτόν, εάν εκέρδισα τήν νίκην, τοϋτο βεβαίως έγεινε πρós χάριν τής ήλικίας μου, τήν όποίαν ήθέλησαν νά ένθαφύνωσιν. »

Οί δύο ανταγωνισταί έμειναν επί πολλήν ώραν ένηγκαλισμένοι. Τοϋτο δέ τό τόσω ώραιόν όσω και συγκινητικόν θέαμα έπηύξησε τόν θαυμασμόν και δάκρυα έπροξένησεν είς τούς παρευρεθέντας. "Ινα δέ διατηρηθῆ ή ένθύμησις πράξεως, ή όποία έδεικνυε καλλίστην καρδίαν και εύγενεστάτην ψυχήν, έδόθη είς τόν νέον Βαλέριον τό επώνυμον σεμνός, τίτλος πολύ ένδοξότερος και αύτοϋ του έξιχρέτου ποιητοϋ.

ANNA MARIA ΣΧΥΡΜΑΝΟΥ.

Α ANNA Μαρία Σχυρμάνου, γεννηθεΐσα έν Κολωνία, τῷ 1606, εκ τής παιδικής της άκόμη ήλικίας διεκρίθη διά τά προτερήματά της, τά όποια έμελλον νά στολίσωσι και λαμπρύνωσι τήν ζωήν της. Μόλις ήτο όκτώ έτών, ότε ήργισε νά ζωγραφῆ διά του μολυβδοκον-

δϋλου άνθη λίαν ώραια· δεκαετής οϋσα είς διάστημα τριών ήμερῶν έμαθε νά κεντᾶ· έπεδόθη έπειτα είς τήν μουσικήν, είς τήν ζωγραφικήν, είς τήν γλυπτικήν, είς τήν ξυλογραφίαν, και είς όλας έκαμε μεγάλας προόδους. Έφαινετο, ότι έγεννήθη δι' όλα. Πολύ δέ ταχέως έπροόδευσε και είς τās έπιστήμας· έμαθε τήν Λατινικήν, τήν Έλληνικήν και τήν Έβραϊκήν γλώσσαν ώμίλει μετ' εύχερείας τήν Άγγλικήν, τήν Γαλλικήν και τήν Ιταλικήν.

Αί τόσαι γνώσεις της κατέστησαν αύτην γνωστήν τοίς πᾶσιν· οί σοφώτεροι άνθρωποι του αΐωνός της μεγάλην τιμήν των έθειώρουν, εάν είχον μετ' αύτης ανταπόκρισιν δι' έπιστολῶν· οί έπαινοί των διαδόθησαν παντοϋ και έβεβαίωσαν τήν ύπόληψίν της. Πολλοί ήγεμόνες και ήγεμονίδες έτίμησαν αύτην δι' έπιστολῶν των και επισκέψεων. Η περίφημος αύτη κυρία απέβίωσε τῷ 1673, ζήσασα εκήκοντα έπτά έτη.

ΠΑΣΚΑΛΗΣ,

Περίφημοι φιλόσοφος.

Ο ΒΛΑΣΙΟΣ Πασκάλης έγεννήθη είς Κλερμόντον τής Ωβέρνης, τῇ 15 Ιουνίου 1623. Έκ τής παιδικής του ήλικίας έφάνη μέγας. Ό πατήρ του, θέλων νά εκπληρώσῃ τό πρós τόν υίόν του ίερόν χρέος μορφόνων τήν καρδίαν και τόν νοϋν αύτοϋ, μετέβη είς Παρισίους, κατοικίαν πασῶν τῶν έπιστημῶν και τεχνῶν. Τά μαθηματικά διά τόν νέον ήσαν θέλγητρον μοναδικόν· άλλ' ό πατήρ του, σοβούμενος μή ταϋτα έμπνεύσωσιν είς αύτόν

ἀηδίαν τῆς σπουδῆς τῶν γλωσσῶν, τὸν ἀπέτρεψεν ἐπι-
 τῆδεις ἀπὸ τῆν σπουδῆν τῶν μαθηματικῶν· ὁ νέος Πα-
 σκάλης, ἐνοχλούμενος ἐκ τῆς κλίσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Γεωμετρίαν, ἐπέδωθη εἰς τὴν σπουδῆν αὐτῆς μετὰ πολ-
 λῆς τῆς ζήσεως, ὥστε διὰ τοῦ ἀπλοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἐπι-
 στήμης ταύτης κατώρθωσεν, ὡς λέγουσι, διὰ μέσου τοῦ
 ὀξείως πνεύματός του νὰ εἰσχωρήσῃ ἕως τὴν τριακοστὴν
 δευτέραν πρότασιν τοῦ Εὐκλείδου. Τέλος ὁ πατὴρ του
 ὑποχωρῶν εἰς τὴν ἀκατάσχετον ταύτην κλίσειν του, ἐνε-
 πιστεύθη εἰς αὐτὸν τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γεωμε-
 τρίας. Ὁ νέος μαθηματικὸς τῶσον καλῶς ἐνόησεν ὅλας
 τὰς δυσκολίας, ὥστε δεκαπενταετῆς ὢν ἐδημοσίωσεν
 Πραγματεῖαν κωνικῶν τομῶν. Ὁ Δικάρτης εὔρε
 τὸ ἔργον τοῦτο τῶσω καλόν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ πι-
 στεύσῃ ποτὲ, ὅτι ἦτο ἔργον ἀνθρώπου τῶσον νέου, ὡς τοῦ
 Πασκάλη· διίσχυριζέτο δὲ ὅτι ἦτο τιμῆ, τὴν ὁποίαν ἔκα-
 μιν εἰς αὐτὸν ὁ πατὴρ του. Μετ' οὐ πολὺ ὁ Πασκάλης
 συγκατετάχθη μετὰ τῶν σωφωτάτων γεωμετρῶν τῆς
 ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη ἐγείνειν εἰς
 τῶν καλλιτέρων Γάλλων συγγραφέων. Δυστυχῶς ὁμως
 ἀπέθνηεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου του . . . . .

Ὁ ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας διαπρέψας Πασκάλης
 εἶδε μόνον τριάκοντα ἑπτὰ ἔτη τὸν Ἥλιον.

ΜΙΧΑΗΛ ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ.

Δί καλλιτέραϊ ἀρεταὶ ἠνώθησαν μὲ τὰ ἀπλοῦστα
 προτερήματα εἰς τὸν νέον Φιλαλήθη, καὶ ὑπὸ τὴν
 διπλὴν ταύτην ἐπιψὴν ἠμποροῦμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς
 τοὺς νέους τὰ ὠραιότερα ὑποδείγματα.

Ὁ Μιχαὴλ Φιλαλήθης ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ
 1468. Ὁ πατὴρ του, Οὐγολίνος τὸ ὄνομα, καλλιεργῶν
 ἐπιτυχῶς τὰ γράμματα, ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀνα-
 πτύξῃ τὰς πρώτας ιδέας τοῦ υἱοῦ του, καὶ νὰ τὸν διδάξῃ
 τὰς προκαταρκτικὰς γνώσεις· ἐδίδαξε λοιπὸν αὐτὸν τὰς
 ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης.
 ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὑποθέσεις του τὸν ἠνάγκασαν μετὰ ταῦ-
 τα νὰ διακόψῃ τὰς τῶσω γλυκεῖας φροντίδας του, ἔφερε
 τὸν υἱὸν του εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἤθθουν τότε αἰέπισήμαι,
 καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς σχολαῖόν τι. Ὁ νέος Μιχαὴλ τῶσω
 ταχεῖς προόδους ἔκαμιν, ὥστε δεκαετῆς εἶχεν ἤδη τε-
 λειώσει τὰ γυμνασιακὰ μαθήματά του· κατὰ τὴν ἡλικίαν
 ταύτην, καθ' ἣν τὰ πλείστα παιδιὰ μόλις γνωρίζουσι
 νὰ ἀναγινώσκουσιν, αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν
 Λατινικὴν, τὴν Ἰσπανικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν
 ἀριστα πρὸς τοῦτοις ἐγνώριζε τὴν ἰσράν καὶ ἐθνικὴν ἱστο-
 ρίαν, καὶ εἶχε μελετήσει τὰ ὠραιότερα ποιητικὰ συγ-
 γράμματα· ἡ μέθοδος καὶ ἡ ἐπιμέλεια, τὰς ὁποίας με-
 τεχειρίζετο εἰς τὰς καθημερινὰς ἐργασίας του, διευκόλυ-
 νον τὴν ἀπόκτησιν τῶσων πολυτίμων γνώσεων. Μετε-
 χειρίζετο τὸν καιρὸν αὐτοῦ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε δὲν ἔχα-
 νε μηδὲ μίαν στιγμὴν.

Ἐκ τῆς μετὰ προσοχῆς ἀναγνώσεως τῶν ρητόρων,
 φιλοσόφων καὶ ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος συνέλεξε τὰς
 λεπτοτάτας ιδέας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ γεννητικὸς νοῦς του εἶ-
 χε μεγάλην εὐκολίαν καὶ ἰκανότητα εἰς τὴν ποίησιν,
 μετέφρασεν, ἐν διστίχοις λατινικοῖς, τὰ ἀξιώματα καὶ
 τὰς ὀρθὰς σκέψεις τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Βιργιλίου, τοῦ Πλά-
 τῶνος, τοῦ Ὀρατίου, τοῦ Σαλουστίου, τοῦ Ὀβιδίου, τοῦ
 Κικέρωνος, τὰς τε πολιτικὰς καὶ ἠθικὰς. Ἀφ' οὗ ἔτε-

λείωσε τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ἐξετύπωσε ἐπιγράψας αὐτὸ ΔΙΣΤΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ, καὶ τὸ δίδωκεν εἰς τὸ δημόσιον. Παρατηρητέον ὁμως, ὅτι τότε μόλις ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν. Ὅλοι οἱ σοφοὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως ἀπεδέχθησαν τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ νέου τούτου ποιητοῦ μαστιγές μάλιστα ἐτίμησαν αὐτὸ διὰ σημειώσεων, ἵνα διευκολύνωσι τὴν κατάληψιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς νεολαίας.

Ἡ διαγωγή του ἦτο ἐτι μᾶλλον ἀξία θαυμασμοῦ ἦτο ὁ φρονιμώτερος, τιμιώτερος καὶ ματριοφρονέστερος ὄλων τῶν μαθητῶν. Λησμονῶν τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, συνεμερίζετο τὰ παιγνίδια τῶν φίλων του, καὶ μετ' αὐτῶν ἐδεικνύετο παιδίον, ἂν καὶ δὲν ἔκαμιν ἐπιλήψιμόν τι· ἀλλ' ὡς ἄκις τοὺς διέφευγε λόγος ἢ πράξις ἀξιοκατηγόρητος, αὐτὸς ἀπεμακρύνετο καὶ διὰ μόνου τοῦ βλέμματός του ἐδείκνυε πόσον ἐθλίβετο δι' ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖ ἢ ἀκούσει πρὸ μικροῦ. Αὕτη ἡ ἐνάρετος ἐπιφύλαξις ἐνέπνεε σέβας· οἱ μᾶλλον ἀναίσχυντοι ἐροβοῦντο, ἵνα ἐνώπιόν του κάμωσι τι τὸ ὁποῖον προσέβαλε τὴν τιμιότητα αὐτοῦ· διὰ ταῦτα λοιπὸν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἐπῆνουν κατ' ἀξίαν. Ἡ ἐλευθεριότης τοῦ χαρακτήρος του καὶ ὁ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔρωσ του ἐγένιναν τόσον κοινά, ὥστε τῷ ἀπεδόθη γενικῶς τὸ ὄνομα Φιλαλήθης· τὸ δὲ ἐνδοξον τοῦτο ὄνομα ἔκαμε νὰ λησμονηθῇ τὸ οἰκογενειακὸν αὐτοῦ ὄνομα Οὐγολίνος, καὶ ὄλοι τὸν ὠνόμαζον Φιλαλήθην ἢ ὑποκοριστικῶς Φιλαληθάκη.

Ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας του καθίστα αὐτὸν προσεχτικώτατον εἰς τὴν συμπεριφορὰν του· ἐσοβεῖτο μὴ λυπήσῃ τοὺς συμμαθητάς του, μάλιστα δὲ καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἐπιτυχιῶν του. Ἰδοὺ ἐν λαμπρὸν περὶ τούτου παράδειγμα. Διὰ τῆς ἐπιμελείας του ἀπέκτησε διακεκριμέ-

νην ὑπεροχὴν εἰς τὴν τάξιν του· ἐκάστην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶχον γυμνάσματα συνθέσεων, τὰ γυμνάσματα αὐτοῦ, μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς καὶ γλαφυρότητος γεγραμμένα, τακτικώτατα ἐπετύγγανον τὸν πρῶτον βαθμόν. Εἰς τῶν συμμαθητῶν του, ὀνόματι Βελδεκίνος, εἰργάζετο ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ φανῇ ἀνώτερος αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ· μεγάλη λοιπὸν λύπη κατέτρωγε τοῦτον τὸν ἀντίζηλον νέον. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀντιζηλίας του ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐλίγνευεν, ὥστε κατήνησε κάτισχνος, καὶ αὕτη μάλιστα ἡ ζωὴ του ἐφαίνετο ὅτι ἐκινδύνευεν. Ὁ Φιλαλήθης, ὁ ὁποῖος συνεδέετο μετὰ τοῦ Βελδεκίνου διὰ τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτήρος, τῆς κλίσεως καὶ τῶν ὁμοίων σχεδὸν προτερημάτων, δὲν εἶδε χωρὶς ἀνησυχίαν τὴν ἐπικίδυον θέσιν τοῦ φίλου του. Ὅτε ἔμαθε τὴν αἰτίαν τοῦ φθοροποιοῦ μυστικοῦ του, δὲν εἰδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὴν φιλαυτίαν του, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν υἰεῖαν τοῦ φίλου του. Τῷ ὄντι, εἰς τὴν ἐπομένην σύνθεσιν ἔκαμιν ἐπιτήδες λάθη τινὰ εἰς τὴν ἐλληνικὴν του μετάφρασιν, καὶ ἡ πρώτη θέσις ἐπεδικάσθη (ἐδόθη) εἰς τὸν Βελδεκίνον. Ὁ νέος οὗτος τόσον πολὺ ἐχάρη διὰ ταύτην τὴν ἀνέλπιστον νίκην του, ὥστε τὸ ῥοδοκόκκινον χρώμα του ἐπανῆλθεν ἀμέσως, καὶ ἱατρεύθη ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς μελαγχολίας του. Τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν διαγωγὴν τοῦ σοφοῦ Φιλαλήθους εἶναι, ὅτι δὲν ἐκαυχῆθη κατ' οὐδέν τι τρόπον διὰ τὴν ἐνάρετον πράξιν του· ἔμαθον δὲ αὐτὴν μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ διδασκάλου του, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐβίασεν αὐτὸν διὰ νὰ τῷ εἴπῃ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμνῃ τόσον ψηλαφητά (ὀλοφάνερα) λάθη. Τὸ παιδίον, μὴ γνωρίζον νὰ ψεύδεται, ὡμολόγησε τὸ πρᾶγμα μὲ πολλὴν ἀφέ-

λειαν, καὶ παρεκάλεσε πολὺ τὸν διδάσκαλόν του νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε εἰς οὐδένα.

Ὁ ἀξιότιμος οὗτος νέος, ὁ κεκτημένος τόσας μεγάλας ἀρετὰς καὶ τόσα σπάνια προτερήματα, ἠρπάγη δυστυχῶς πολλὰ ἔνωρις ὑπὸ τοῦ θανάτου, ζήσας δεκαπέντε μόνον ἔτη.

ΕΣΦΙΑ ΧΗΡΩΝΟΣ.

ΕΙΣΑΒΕΤ Σοφία Χήρωνος ἐγεννήθη τῷ 1848· ὁ πατὴρ τῆς γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ ζωγραφεῖν ἐπὶ ἐγκαύστου (σμαλτου), ἐδίδαξε τὴν τέχνην ταύτην καὶ εἰς τὴν θυγατέρα του, ἣ ὅποια ἔκαμε τόσῳ ταχεῖς προόδους, ὥστε εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν ἀπῆλθε μεγάλης δόξης. Ὁ περίβλεπτος Βροῦν ἐπαρουσίασεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ἧτις, ἐκτιμῶσα τὰ προτερήματα τῆς νέας, ἀπένευμεν αὐτῇ τὸν τίτλον ἀκαδημαϊκῆς. Ἐκτὸς τούτων διέπρεψεν εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὴν Ἐλαιογραφίαν καὶ εἰς τὴν ἐπὶ ἐγκαύστου Μικρογραφίαν. Λέγεται, ὅτι συχνάκις ἐζωγράφει ἀπὸ μνήμης ἀνθρώπους ἀπόντας μετὰ τσαύτης ὁμοιότητος, ὡς ἂν εἶχεν αὐτοὺς ἐνώπιόν τῆς.

Ἐκτὸς τῶν τεχνῶν ἐσπούδασε τὰς ἀρχαίας γλώσσας, καὶ μετ' ἐπιτυχίας ἐσύνθεσε στίχους εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἡ Ἀκαδημία τῆς Παδοῦας τὴν ἐτίμησεν ἀνοίξασα εἰς αὐτὴν τὰς πόλας τῆς. Ἦτο καὶ ἐπιτήδειος μουσικῆ. Λέγεται δὲ μάλιστα, ὅτι ἦτο κάτοχος ὄλων τῶν ὀρχίων τεχνῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη βέβαια νὰ ἀποκτήσῃ τσαῦτα, εἰμὴ διὰ συνεχοῦς σπουδῆς ἀρξαμένης ἐκ

τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας· ὅτιν τις δὲν θέλῃ νὰ πράξῃ τίποτε εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, σπανιώτατα συμβαίνει νὰ γνωρίζῃ πολλὰ πράγματα εἰς τὴν ὄριμον ἡλικίαν του· ἡ διδασκαλία εἶναι τῷ ὄντι σπóρος ὁ ὅποιος δὲν ἀποφέρει πολλὰ, εἰμὴ τότε μόνον, ὅταν ἐμπιστευτῆται τις αὐτὸν εἰς νεανικὸν νοῦν.

Ἡ δεσποσύνη Χήρωνος ἐτελεύτησεν εἰς τὸ ἑξηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς.

ΡΟΛΛΙΝΟΣ,

Περίφηρος πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς.

ΚΑΛῆ συμπεριφορὰ παιδίου τινὸς ἀποφατίζει πολλάκις τὴν τύχην τῆς ζωῆς του, καὶ θέτει αὐτὸ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίης. Ὁ Κάρολος Ῥολλῖνος, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις, τῷ 1661, ἦτο υἱὸς πτωχοῦ τινος μηχανοποιοῦ, καὶ ἐφαίνετο προωρισμένος νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν του ἐν τινι σιδηρουργεῖῳ. Ἰερεὺς τις, τὸν ὅποιον ὁ νέος ὑπρέτει εἰς τὴν λειτουργίαν, ποί' ὑ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ χαρικτηρὸς του, παρατηρήσας δὲ καὶ τὴν πρὸς τὴν σπουδὴν κλίσιν αὐτοῦ, ἐπρότεινεν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου, ἵνα ἐκπαιδεύσῃ αὐτό. Λαβὼν δὲ τὴν συγκατάθεσίν των, τὸ εἰσήγαγεν ὑπότροφον εἰς τὸ σχολεῖον Πλεσσῆς. Ὁ νέος Ῥολλῖνος ἀνεγνώρισεν τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην διὰ μεγάλων προόδων εἰς τὰ μαθήματα του, σπανιώτατα δὲ συνέβαινε νὰ μὴ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς συνθέσεις τὴν πρώτην θέσιν τῆς τάξεώς του. Μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του, συνέδεσε φιλίαν μετὰ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Κ. Πελλετιέρου. Ὁ ὑπουργὸς αὐτοῖς, ὅστις ἔ-

γνώριζε τὰ προτερήματα τῆς ἀντιζηλίας, εὐχαριστήθη πολὺ διὰ τὴν φιλίαν ταύτην τῶν υἱῶν του, καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων του.

Ὅτε ὁ νέος ὑπότροπος ἦτο βασιλεὺς, τὸ ὅποιον συχνὰ συνέβαινε, ὁ Κ. Πελλετιέρος τῷ ἐστελλε δῶρα, τὰ ὅποια ἐσυνείθιζε νὰ δίδῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια του τέκνα· καὶ αὐτὰ δὲ πολὺ τὸν ἠγάπων, ἂν καὶ ἦτο ἀντίζηλός των, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς των· τὸν εἰσήγαγον μάλιστα καὶ εἰς τὴν μητέρα των, ὅσάκις ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ τὸν ἐλάμβανον εἰς τὴν ἀμαξάν των. Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ τοῦ Ρολλίνου, παρατηρήσασα ὅτι αὐτὸς μετ' ἀδιαφορίας ἐλάμβανε τὴν πρώτην θέσιν, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ σφοδρῶς, ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο παράβασις τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων του· ἀλλ' ὁ διδάσκαλος ἀπήντησεν, ὅτι ὁ Κ. Πελλετιέρος εἶχε κανονίσει, ὥστε πάντοτε νὰ λαμβάνωσιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσιν κατὰ τὴν τάξιν τῆς Κλάσεώς των.

Ὁ Ρολλίνος χρεωστῶν ὄλας τὰς προόδους του εἰς τὸ πανεπιστήμιον, τὰς ἀφιέρωσεν εἰς αὐτό· ἐγένετο καθηγητῆς εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ δις πρῦτανις ἦτοι διευθυντῆς τοῦ Πανεπιστημίου· εἰς τὰ γηρατειά του, μετεχειρίσθη τὸν διαθέσιμον καιρὸν του εἰς συγγραφὴν λαμπρῶν συγγραμμάτων, τὰ ὅποια διαιώνισαν, οὕτως εἰπεῖν, τὰς σοφὰς διδασκαλίας του· συνέγραψε Στοιχεῖα τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς σπουδῆς, Ἀρχαίαν Ἱστορίαν καὶ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν.

Ο ΝΕΟΞ ΒΙΤΤΕ.

Ὑπῆρξε πρό τινων χρόνων ἐν Γερμανίᾳ ἀληθινὸν θαῦμα· τοῦτο δὲ ἦτο παιδίον τὸ ὅποιον ἐκείνητο γνώσεις, τὰς ὁποίας διὰ μεγίστων μόνον κόπων δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ καὶ διὰ νοήμονος προδοσηκείας ἡλικίας. Ἴδου τί περὶ τούτου ἀνέφερον αἱ ἐφημερίδες τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1808.

« Διακεκριμένος τις καθηγητῆς ἐκ Περοδούργης θέλων νὰ διεγείρῃ τὴν ἀμίλλαν τῶν μαθητῶν του, ἐσέρεεν ἐνώπιον αὐτῶν ὀκταετῆς περίπου παιδίον· τὸ παιδίον αὐτὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἠκροάσθη τοῦ μαθήματος τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τότε ὁ καθηγητῆς, ὁστις τὸ παρεκάλεσε νὰ ἐξκκολουθῆσῃ τὸ μάθημα ἐκείνο· ὅλοι οἱ μαθηταὶ, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἤκουσαν μετὰ γενικῆς εὐχαριστήσεως νὰ ἐξηγῇ περιόδον τινὰ τοῦ Πλουτάρχου ἀγνωστον εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ κάμνῃ ἐπ' αὐτῆς πᾶσαν δυνατὴν ἀνάπτυξιν. Ἐπειτα ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτό βιβλίον τι Λατινικόν, Γὰ Σχόλια τοῦ Καίσαρος, καὶ σαφῶς ἠρμήνευσε διάφορα χωρία αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἐδυσκοιεύοντο οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ νὰ ἐννοήσωσι· καὶ κατὰ τὴν μεταφρασίν ταύτην μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας ἔκαμε τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν· μετέφρασεν ἔπειτα βιβλίον τι Ἰταλικόν, τὸ ὅποιον τῷ προσέφερεν ἄνθρωπός τις εὐρεθείς κατὰ τύχην ἐκεῖ, καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην.

« Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον πρόχειρα βιβλία γαλλικά ἀπήντησεν εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην μετὰ τσαυτῆς εὐκολίας, μεθ' ὅσης ὠμίλει τὴν γερμανικὴν, τὴν μητρικὴν τοῦ γλῶσσαν.

» Μετὰ ταῦτα ταρκτηρήσας ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμε-

νυν χάρτην τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν νὰ τὸν ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησίον· ἔδειξεν ἀπὸ μίαν μίαν ὅλας τὰς ἐπισημοτέρας πόλεις καὶ διηγήθη τὴν Ἱστορίαν ἐκάστης. Εἰπόν τινες εἰς αὐτὸν νὰ δεῖξῃ τὴν Σινώπην· ἀλλ' αὐτὸς ἀπήντησεν, ὅτι ἡ πόλις αὕτη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιλαμβάνηται ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκαίνου· ἐζήτησεν ἄλλον, λέγων ὅτι πρέπει νὰ ζητήσῃ τις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τῶν μαθητῶν τὸν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, καὶ ἔδειξε τότε ἀμέσως τὴν Σινώπην, καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ Διογένους λεπτομερέστατα· ἀνέφερεν ἐπίσης τὰ ὀνόματα, διὰ τῶν ὁποίων ὠνομάζοντο σήμερον ὅλαι αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ ἔδειξεν. Ἐκχμε δὲ ἀπὸ μνήμης καὶ διὰ τῆς μεθοδου τῶν τριῶν, διαφόρους λογαριασμοὺς πολὺ δυσκόλους.

« Ἴδου λοιπὸν ὀκταετὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον, διὰ μόνης τῆς ἐργασίας του ἔμαθε κάλλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Λατινικὴν, τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἰταλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν, τὴν Γεωγραφίαν, τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Ἀριθμητικὴν. Εἶναι τὸ παραδοξότερον, ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε εἶδεν ὁ κόσμος. Ὁ σοφὸς αὐτὸς νέος εἶναι υἱὸς ἰατροῦ τινος, Καρόλου Βίττε ὀνόματι, κατοικοῦντος ἐν Λοχῶ τῆς Βεστραλίας. Ἡ ἐργασία εὐτυχῶς δὲν ἐβλάψε μήτε τὴν ὑγείαν του μήτε τὸν ἀγαπητὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας χαρακτήρα. Ὅτε ἐξήρχετο τοῦ μαθήματος, ὅπου ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν ὄλων, ἐπαιζεν ὡς τὰ λοιπὰ παιδία, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον νὰ σκέπτεται περὶ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς λατινικῆς του. Αἱ ταχεῖαι αὐτοῦ πρόοδοι ἐξακολουθοῦσι νὰ πραγματοποιοῦσι τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐσχημάτισαν ἐπ' αὐτοῦ.

Δύο καὶ ἡμισυ ἔτη μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, δηλαδὴ

κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1811, αἱ ἐφημερίδες ἐπανελάβον πάλιν τὰ ἐγκώμια περὶ τοῦ παραδόξου τούτου τέκνου· ἰδοὺ δὲ τὸ ἔγραφον ἐκ Γοτίγγης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Μαΐου 1811.

« Ἀπὸ ὀκτῶ ἤδη μηνῶν ἔχομεν μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ ἐν παιδίον δέκα καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ἡλικίας, τὸ ὁποῖον εἶναι προφανὲς θαῦμα. Ὁ σοφὸς οὗτος νέος ὀνομάζεται Κάρολος Βίττε· ἠξεύρει τὰ πάντα, τὰς γλώσσας, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Γεωγραφίαν, τὴν φιλολογίαν τόσω τὴν ἀρχαίαν ὡσὼ καὶ τὴν νεωτέραν. Ὀκταετῆς ὢν, ἐγνώριζεν ἐκτὸς τῆς μητρικῆς του γλώσσης, τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Λατινικὴν, τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν, εἰς τόσον βαθμὸν ἐντελείας, ὥστε οὐ μόνον μετέφραζεν ἐλευθέρως τὴν Αἰνειάδα καὶ τὴν Ἰλιάδα, ἀλλὰ καὶ μετὰ μεγίστης εὐκολίας ὠμίλει τὰς ὁποίας ἀνεφόρομεν γλώσσας. Τὸ παρελθὸν ἔτος τόσον εὐχαρίστησεν εἰς τὰς δημοσίας ἐξετάσεις, ὥστε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ διπλώματος, περιέχοντος μεγάλους ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπαίνους.

« Πρὶν ἔλθῃ εἰς Γοτίγγην, τὸ παιδίον τοῦτο δὲν εἶχεν ἄλλον διδάσκαλον εἰμὴ τὸν πατέρα του. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Βεστραλίας, ὑπερεπιθυμῶν ἵνα τὸ παιδίον τοῦτο ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τὰς σπουδὰς του, προσδιώρισεν ὑπὲρ αὐτοῦ σύνταξιν, καὶ τὸ ἔβαλε μάλιστα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ μαθήματά του εἰς τὸ πανεπιστήμιόν μας. Ὁ νέος Βίττε σπουδάζει τώρα τὴν φιλοσοφίαν, καὶ συγχρόνως ἐξακολουθεῖ τὴν σειρὰν τῶν μαθηματικῶν, τῆς φυσικῆς, τῆς μεταφυσικῆς, καὶ εἶναι λίαν εὐδιάθετος δι' ὅλας τὰς ἐπιστήμας. »

Ο ΒΡΟΥΝ,

Περίφημος ζωγράφος.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ Βρούν γεννήθη εν Παρισίοις, τῷ 1618, ἐκ πτωχοῦ τινος γλύπτου. Αἱ τάσεις αὐτοῦ ἦσαν τόσω πρώιμοι καὶ τόσω ὀλίγον ἀμφίβολοι, ὥστε ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἡλικίας ἤρχισε νὰ διασκεδάζῃ ζωγραφῶν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τοίχων δι' ἀνθράκων δωδεκαετῆς ἔκαμε τὴν εἰκόνα τοῦ πάππου του, ἔργον ὄχι εὐτελές. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐντελείας, τὸν ὁποῖον ἠτένιζεν, ἀν' εὐτυχῆς τις σύμπτωσις δὲν τῷ ἐπρομήθευε πλούσιον καὶ περρωτισμένον προστάτην.

Ἡμέραν τινὰ ἀκολουθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον τοῦ καγκελαρίου Σηγυιέρου, ἀπεσύρθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφῆ μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς, ἐν ᾧ ὁ πατήρ του εἰργάζετο ἐπὶ τινων γλυπτικῶν ἐργασιῶν. Ἀνθρώπος τις, διερχόμενος ἐκεῖθεν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐστάθη εὐχαρίστως διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν σπουδαῖον ζῆλον τοῦ παιδιοῦ τούτου· ἦτο αὐτὸς ὁ καγκελάριος, ὁ ὁποῖος τὰ μέγιστα εὐχαριστήθη ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ Βρούν καὶ προεῖδεν, ὅτι, ἐάν χρηματικῶς ἐβοηθεῖτο εἰς τὰς σπουδὰς του, θὰ ἀπέβαινεν εἰς τῶν στολισμῶν τῆς Γαλλίας· ἔλαβε λοιπὸν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ τὸν ἔθεσε παρὰ τῷ Βουῆ, περιφημοτάτῳ διδασκάλῳ τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μετ' οὐ πολὺ ὁ Βρούν ὑπερέβη ὅλους τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἐξισώθη πρὸς τὸν διδάσκαλόν του. Ὁ προστάτης του τὸν ἐστειλεν ἔπειτα εἰς Ῥώμην διὰ νὰ τελειοποιηθῇ· ἐκεῖ ἤρυσατο τὴν

κλίσιν τῆς εὐγενείας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι τὰ ἔργα τῆς ἀρχαιότητος, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἐβράδυνον νὰ μεταβιβασθῶσιν εἰς τὰ ἴδικά του. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Παρισίους ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' καὶ οἱ ὑπουργοὶ αὐτοῦ τὸν μετεχειρίσθησαν καὶ τὸν ἀντήμειψαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του· ὁ βασιλεὺς τὸν ἐξηυγένισεν ἀπονεύμας εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν τοῦ ἱππότη τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀδαμαντοκόλλητον, ἐκαλλώπισε τὰ ὄπλα του διὰ κρίνου, ἐνέπλησεν (ἐγέμισεν) αὐτὸν μὲ δάρα, καὶ πάντοτε ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς μέγαν ἄνθρωπον. Τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Βρούν εἶναι αἱ μάχαι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπεβίωσε τῷ 1610, ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν γενόμενος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ,

Ἐνδοξος Ῥήτωρ.

Ο βίος τοῦ Δημοσθένους εἶναι λαμπρὸν παράδειγμα δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀποθαρρύνονται ἐκ τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἐλαττωμάτων, νομίζοντες αὐτὰ ἀνεπίδεκτα διορθώσεως, καὶ ἐπομένως παραμελοῦσι τὴν τε σωματικὴν καὶ διανοητικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν· ἐξ αὐτοῦ προσέτι μανθάνομεν, ὅτι ἡ στερεὰ θέλησις καὶ ἡ μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς γινομένη ἐργασία καθιστῶσιν εὐκολώτατα καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ πρώτην φοράν ἀδύνατα θεωρούμενα.

Ὁ Δημοσθένης γεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 384 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ πατήρ αὐτοῦ, Δημοσθένης καὶ αὐτὸς κηλ. οὐμένος, ἦτο κύριος μεγάλου ἐργαστηρίου μαχαιρῶν, ἐν ᾧ εἰργάζοντο πολλοὶ δούλοι, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπελάμ-

εανε μεγάλα κέρδη. Δημοσθένης ὁ υἱός, μείνας ὀφρα-
νός ἀπὸ πατρὸς ἐπταετῆς ὄν, ἠδίκηθη μεγάλως ὑπὸ τῶν
ἐπιτρόπων του, οἵτινες κατεσπατάλησαν τὴν μεγάλην
περιουσίαν του, ἀναβαίνουσιν, ὡς λέγουσιν, εἰς δεκαπέντε
σχεδὸν τάλαντα, ἧτοι ἐννεήκοντα χιλιάδας δραχμῶν.
Διὰ τὴν στέρησιν λοιπὸν τῶν πατρικῶν του χρημάτων
καὶ διὰ τὴν ἀδύνατον κρᾶσίντου, (διότι ἦτο κάτισχνος καὶ
νοσώδης), παρημελήθη ἡ ἀνατροφή του καὶ ὑπὸ τῆς μη-
τρός του καὶ ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν του. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην
τὴν ἤδη πτωχείαν του, μεθ' ὅλην τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώ-
ματός του καὶ τὴν θλίψιν τῆς μητρός του, μεθ' ὅλας τὰς
ὑπερβολικὰς αὐτὰς δυσκολίας, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους
διὰ μόνης τῆς ἐπιμελείας του νὰ καταστῇ ὁ κορυφαῖος
τῶν ῥητόρων. Καὶ τὴν μὲν χρηματικὴν ἀνέχειαν ἐδιώρ-
θωσε διὰ τῆς λιτῆς διαίτης του, τὴν δὲ ἀδυναμίαν τοῦ
σώματος διὰ τῶν καθημερινῶν σωματικῶν ἀσκήσεων. Ἐ-
πειδὴ ἡ φωνή του ἦτο ἀδύνατος καὶ διακεκομμένη, μετέ-
βαινε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ θορύ-
βου τῶν κυμάτων ὠμίλει δυνατὰ τρέχων, καὶ οὕτω κα-
τώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ βροντώδη καὶ συνεχῆ φωνήν· τὸ
δὲ τραυλὸν τῆς γλώσσης του διώρθωσε θέτων μικροὺς
λίθους ὑπ' αὐτήν. Ἀλλ' ὅταν ὠμίλει, συνείθιζε νὰ κινῇ
τοὺς ὠμούς του· καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐλάττωμά του διώρθω-
σε διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Ἰστάμενος ἰκανὴν ὥραν ἐπὶ πολ-
λὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἐνώπιον μεγάλου καθρέπτου,
καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν ὠμῶν του κρεμάμενα δύο ξίφη, ἀπήγ-
γελλε ῥητορικοὺς λόγους· ὡσάκις δὲ ἤθελε νὰ ὑψώσῃ τὸν
ὠμόν του, ἐκεντᾶτο ὑπὸ τοῦ ξίφους καὶ οὕτως ἠναγκάζε-
το νὰ καταβιβάσῃ αὐτόν. Ὅθεν διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου
τρόπου ἀπέβαλε καὶ τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν.

Πρὸς τούτοις δὲ ἦτο δειλὸς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ
ἀσκήσῃ εἰς τοὺς λόγους, διὰ τὰ ὅποια ἐσυρίχθη ποτὲ ὑπὸ
τοῦ λαοῦ, παρασταθεὶς εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ
τὰς ἐλλείψεις δὲ ταύτας διώρθωσε διὰ μεγίστων κόπων
καὶ ἀπιστεύτου ὑπομονῆς. Κατεσκεύασεν ἐντὸς τῆς οἰ-
κίας του ὑπόγειον, ὅπου εἰσερχόμενος διέμενε μῆνας ὀ-
λοκλήρους μελετῶν διάφορα ῥητορικὰ γυμνάσμα· διὰ
νὰ μὴ δύναται δὲ νὰ ἐξέλθῃ ἐκείθεν, ἐξύριξε τὸ ἦμισυ
τῆς κεφαλῆς του, ὥστε, καὶ ἂν ἤθελεν, αἰσχυνόμενος δὲν
ἠδύνατο ἵνα ἐξέλθῃ. Διὰ ταῦτα ὕστερον κατηγοροῦν τινὲς
αὐτόν, ὅτι οἱ λόγοι του ὀζουσιν ἐλαίου.

Ἴδου τίνι τρόπῳ ὁ Δημοσθένης, στερούμενος καὶ τῶν
ὕλικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν μέσων, κατώρθωσε νὰ γείνη ὁ
μέγιστος τῶν μέχρι τοῦδε ῥητόρων, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ
βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἔλεγεν, ὅτι περισσό-
τερον φοβεῖται τὸν Δημοσθένην πρὸς ὅλους τοὺς Ἀθη-
ναίους.

Ὁ Δημοσθένης ἐπεδόθη εἰς τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τοῦ
δεκάτου ἔκτου ἔτους αὐτοῦ, ὑπῆρξε μέγας πολιτικὸς ὑ-
πέρμαχος τῆς ἐλευθερίας, ἐνθερμος πατριώτης καὶ ἐν-
τιμος πολίτης, ἂν καὶ πολλὰ κακοβούλως διέδωκαν κατ'
αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ του καὶ μάλιστα ὁ ῥήτωρ Λισχίνης. Ἀ-
πέθανε δὲ ἐν Καλαυρίᾳ (Πύρῳ) περὶ τὰ 322 πρὸ Χριστοῦ,
κατὰ τινὰς μὲν πῶν ἐκουσίως φάρμακον, διὰ νὰ μὴ πέ-
σῃ ζῶν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀντιπάτρου βασιλέως τῆς Μα-
κεδονίας, κατ' ἄλλους δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου, ἀπε-
σταλμένου τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἤδη ἐξήκοντα
εἰς λόγος, ἐξήκοντα πέντε προοίμια δημηγορικὰ καὶ ἑξ
ἐπιστολαί.

Ὀλίγον ὑστερον μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀνέστησε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ χαλκὴν εἰκόνα καὶ ἐξέδωκε ψήφισμα, ἵνα ὁ προσδύτατος ἐκ τοῦ γένους του τρέφεται ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδριάντος ἐπεγράφη τὸ ἑξῆς πολυθρύλητον ἐπίγραμμα.

Εἶπερ ἴσθη μέγαν γούνη, Δαρσάνεις, εἶγε,
Οὔποι' ἐν Ἑλλήνων ἔστιν Ἄγχι Μακεδόν.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ,

Περίφημος ποιητὴς Ἰταλός.

Παιδίον ἔχον κλιτὴν διάθεσιν καὶ θέλησιν, ἐπισύρει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι παρίστανται μάρτυρες τῶν ἐπιτυχιῶν του· ἀποκτᾷ φίλους καὶ συχνάκις προστάτας, οἱ ὅποιοι γίνονται ὠφελιμώτατοι εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Πλεῖστα παραδείγματα ἔχομεν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι χρεωστοῦσι τὴν εὐεργεσίαν ὄχι εἰς τὴν σπουδὴν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον ἐνέπνευσαν εἰς πλουσίους ἀνθρώπους· ἐκ τούτου τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι καὶ ὁ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας. Ἐὰν τὸ πνεῦμά του καὶ τὰ ὅποια ἔκαμε δοκίμια δὲν ἔκαμνον ἐντύπωσιν εἰς πεπαιδευμένον καὶ εὐεργετικὸν ἄνθρωπον, θὰ διέμενε παρηγκωνισμένος καὶ ἐν πτωχείᾳ.

Ὁ Πέτρος Βοναβεντούρης Γραπάσσος, ἐπωνομασθεὶς μετὰ ταῦτα Μεταστάσιος, ἐγεννήθη ἐν Ἀσσίᾳ, τῷ 1698. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πτωχοὶ, καὶ μόλις ἠδύναντο νὰ τὸν διδάξωσι τὴν ἀνάγκωσιν. Τὸ παιδίον, πνεύματος ζωηροῦ καὶ περιέργου, ἀνέγνωσε τὰ ὀλίγα βιβλία, τὰ ὅποια ἠμπόρεσε νὰ προμηθευθῆ, καὶ ἤξευρε νὰ θαυμάζῃ

τὴν Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλήμ τοῦ Γάσσου τὸ πρῶτον τοῦτο ποίημα τῷ ἀνέπτυξε τὸ μέγα προτέρημα του διὰ τὴν ποίησιν, καὶ δεκαετῆς ἀκόμη ὠν ἐσύνθεσε στίχους ἐκπλήττοντας τοὺς εἰδήμονας. Συχνάκις ἐψάλλε τιμάχια τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ἐπὶ δημοσίᾳς τινὸς πλατείας· τὸ σχῆμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ποιητοῦ ἐφείλκυσον πρὸς αὐτὸν ὄλους τοὺς διαβαίνοντας ἐκεῖθεν, ἡ δὲ ἀρμονία καὶ ἡ εὐκολία τῶν στίχων αὐτοῦ διήγειρον πραγματικὸν θαυμασμόν· μετ' οὐ πολὺ λόγος μέγας περὶ αὐτοῦ ἐγένετο ἐν τῇ συνοικίᾳ.

Κουρεὺς τις, Βριχίνας ὀνόματι, κινούμενος ἐκ περιεργείας νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν μικρὸν Ὀρφέα, διέσχισε τὸ ἀκροώμενον τὸν ποιητὴν πλῆθος, καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν. Ὁ κουρεὺς, ἂν καὶ δὲν εἶχε τόσῳ ὑψηλὴν κρίσιν, ἐθαύμασε τὴν στιχουργίαν τοῦ νέου ποιητοῦ, καὶ τόσον ὑψηλὴν ἰδέαν ἔλαβε περὶ τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου παιδίου, ὥστε ἀμέσως ἀπεράσισε νὰ ἀναλάβῃ τὴν καλλιέργειαν φυτοῦ ὑποσχομένου τόσῳ ὠραίου καρπούς· ἔβαλε κατ' ἀρχὰς τὸν νέον Γραπάσσον, ἵνα σπουδάσῃ, μετωνομάσας αὐτὸν Μεταστάσιον· ἀλλὰ φοβούμενος μὴ αἱ κοιναὶ ἐκπαιδεύσεις καταπνίξωσι τὰ σπάνια προτερήματά του, μετέφερεν αὐτόν νὰ κητοικῇ πλησίον του, καὶ διὰ διδασκαλίᾳς καὶ μαθημάτων ἀναλόγων εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ πνεύματός του κατέστησεν αὐτόν εἰς τὴν σειράν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ αἰῶνός του. Ὁ Μεταστάσιος ἐθεωρήθη ἐν Εὐρώπῃ ὡς ὁ Ραχίνας τῆς Ἰταλίας. Μόλις δὲ ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὅτε ἐσύνθεσε τὴν πρώτην τραγωδίαν του.

Ὁ Βραχίνας, ἀγαπῶν αὐτόν ὡς υἱόν του καὶ θεωρῶν αὐτόν ὡς τὴν ἐλπίδα τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως, ἀποθνή-

σκων έκληροδότησεν εἰς αὐτόν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ οὕτω τὸν κατέστησεν εἰς θέσιν νὰ καλλιεργήσῃ τὰς μούσας χωρὶς νὰ ὑπέικῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Μετὰ ἡρεμον καὶ εὐτυχῆ ζωὴν ὁ Μεταστάσιος, ἀπέθανε τῷ 1782, ἀπολαύων μέγαν πλοῦτον καὶ ἐνδοξον ὑπόληψιν, ζήσας ὀγδοήκοντα τέσσαρα ἔτη.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ,

Εἰς τῶν νομοθετῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Φραγκλίνου εἶναι ἑξαίρετα ὑποδείγματα, τὰ ὅποια ἡμπορεῖ τις νὰ προσφέρῃ εἰς ἀνθρώπους πάσης τάξεως· ἡ ζωὴ του ὑπῆρξεν ἐργατικὴ καὶ λίαν ἐντιμος, τὸ δὲ μεγαλεῖόν του προήλθεν ἐκ τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὁ μέγας οὗτος ἄνθρωπος, ὁ τοσοῦτον συντελέσας εἰς τὴν δόξαν τοῦ νέου κόσμου, ἐγεννήθη ἐκ γονέων πενήτων, καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ μόνον χρεωστῆ πᾶν ὅ,τι ἠθικὸν ἢ ὑλικὸν ἀπέκτησεν. Ὁ πατὴρ του ἀποκαταστημένος ἐν Βοστώνῃ, κατεσκεύαζε λυχνίας καὶ σάπωνα, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας του κέρδη δὲν ἐξήρκουν εἰς τὴν πολυάριθμον οἰκογένειάν του· ἐγέννησε δεκαεπτὰ τέκνα καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καθήμενα δεκατρία· ὁ Βενιαμὴν ἦτο ὁ μικρότερος γεννηθεὶς τῷ 1705. Ὁ πατὴρ του ἠγάπα αὐτὸν ὡς τὸ μικρότερόν του παιδίον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκπαιδεύσῃ, ἀλλὰ στερούμενος τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, πύχαριστήθη νὰ τὸν διδάξῃ τοῦλάχιστον τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν μόνον. Ὁ Βενιαμὴν ἐγένε δεκαε-

τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς του, καὶ κατεσκεύαζεν ὡς ἐκεῖνος λυχνίας καὶ σάπωνα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τέχνη αὕτη δὲν τὸν ἤρεσκεν, καὶ οἱ γονεῖς του παρετήρησαν ὅτι πολὺ ἠγάπα τὴν ἀνάγνωσιν, ἔδωκον αὐτὸν παρά τινι τῶν ἀδελφῶν του, ὁ ὁποῖος ἦτο τυπογράφος· ὁ Βενιαμὴν εὗρέθη τότε εἰς τὴν καταλληλοτάτην δ' αὐτὸν θέσιν. Μετ' οὐ πολὺ κατέλαβεν αὐτὸν τὸ πάθος τοῦ στιχουργεῖν· ὁ ἀδελφός του, διορῶν ὠφέλειάν τινα δι' αὐτὸν, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ἀντικείμενον δύο ἀσμάτων, τὸ ἐν ἐπὶ προσφάτου τινὸς ναυαγίου, καὶ τὸ ἄλλο ἐπὶ συλλήψεως περιφρήμου τινὸς πειρατοῦ. Τὰ ἐστιχούργησε, καὶ ὁ ἀδελφός του, ἐκτυπώσας αὐτὰ, τὸν ἔστειλε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Μετέβαινεν ἀπὸ πλατείας εἰς πλατείαν μὲ ἐν μονότροχον ἀμυξίδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τεθειμένον τὸν ὑγρὸν εἰσέτι χάρτην τῶν ἀσμάτων του· ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο καὶ προσθέτει, ὅτι οἱ στίχοι του ἦσαν συμπληθητικώτατοι, ἦσαν ἀληθῆ ἀσματα τυφλοῦ.

Ἐν τούτοις τὰ ἐπώλησεν ὅλα καὶ ἠτοιμάζετο ἵνα ποιήσῃ καὶ ἄλλα, εἰάν ὁ πατὴρ του δὲν τὸν ἀπέτρεπεν ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, λέγων ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ δὲν συνειθίζει νὰ πλουτίσῃ αὐτόν. Ἦκουσεν, ὡς εὐπειθὴς υἱός, τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν πεζὸν λόγον. Μόλις ἦτο δεκαεξ ἑτῶν, ὅτε ὁ ἀδελφός του ἐπεχειρίσθη τὴν ἐκδοσιν ἑφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ταχυδρομὸς τῆς νέας Ἀγγλίας». ἐπιθύμει ἵνα καταχωρίσῃ ἄρθρα τινὰ ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐκ τῶν προτέρων ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ὁ ἀδελφός του, δυσμενῶς προκατειλημμένος περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἠθέλε νὰ τὰ δεχθῇ· αὐτὸς κατεχώρισεν αὐτὰ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἐτυχον

τῆς ἐπευφημίας τοῦ κοινοῦ· ἐξηκολούθει οὕτω μετὰ ταῦτα γράφων, ὥστε μετ' οὐ πολὺ κατέστη ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἡμεριδος ἐκείνης.

Ἐν τούτοις δυσαρεστηθεὶς ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν τρόπου τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησε κρυφίως διὰ τὴν Φιλαδέλφειαν. Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐν ἧ' ἐπέπρωτο, ἵνα μετὰ ταῦτα διαδραματίσῃ μέγα πρόσωπον, εἶχε μόνον ἐν ἄθλιον ἔνδυμα καὶ ἐν νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς πέντε δραχμὰς· ἀλλ' αὐτὸς ἦτο συνειθισμένος εἰς τὴν σκληραγωγίαν, καὶ δὲν ἔτρωγεν ἄλλο τι εἰμῆ μόνον χόρτα, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ξηρὸν ἄρτον. Ἀγοράσας δὲ ὀλίγον ἄρτον ἀντὶ λεπτῶν τινῶν, ἤρχισε νὰ τρώγῃ αὐτὸν περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς· τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον γεῦμα καὶ ὁ πρῶτος περίπατός του ἐν Φιλαδέλφειᾳ. Ἀλλ' ἂν καὶ εὕρισκετο εἰς τοιαύτην οἰκτράν κατάστασιν, ἦτο ἐν τούτοις πολὺ φαιδρὸς καὶ ἐζήτει διδασκαλίαν, μεγάλας τρέφων ἐλπίδας. Ἡ ἐργασία καὶ ἡ οἰκονομία ἐγειναν ἀρχαὶ τῆς προόδου του· ἐργασθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τι τυπογραφεῖον, συνέστησε μετὰ ταῦτα ἰδιαίτερον ὁμοῦ μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνέλαβε καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς χαρτοποιίας, ἐξέδωκεν ἰδίαν ἡμερίδα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνέστησεν ἐν τῶν καλλιτέρων τῆς πόλεως καταστημάτων. Ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν, ἀφιέρωσε μερικὸν κχιρὸν καὶ διὰ τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας πάντοτε ἠγάπησεν· ἀνέπτυξεν ἀπίστευτον ἀγγίνοιαν, καὶ ἔκαμεν ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ γνωστότατον καὶ εἰς τοὺς δύο κόσμους· εἰς αὐτὸν χρεωσταῖται ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀλεξικεραύνων. Ἀπῆλασε τοιοῦτου πλοῦτου καὶ ἐνδόξου φήμης, ὅτε ἡ ἐπικράστεις ἐξερράγη εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ

Ἀγγλικὰς ἀποικίας· ἔλαβεν εἰς αὐτὴν μέγα μέρος, καὶ μετ' οὐ πολὺ διεκρίθη μετὰ τῶν συμπατριωτῶν του ὡς εἰς τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τῆς νέας δημοκρατίας. Εἰς αὐτὸν ἀπετάθησαν, προκειμένου περὶ τινος ἀποστολῆς ἐκ τῶν δυσκολιωτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων· ἐστάλη εἰς Γαλλίαν ὡς πρέσβυς, διὰ νὰ καταπεισῇ τὸ ἔθνος τοῦτο ἵνα λάβῃ συμπάθειαν περὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξοπλισθῇ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ διαπραγματεύσις αὐτῆ ἐχρειάζετο μεγάλην ἱκανότητα καὶ πολλὴν ἐπιτηδειότητα· αὐτὸς ἐπέτυχεν ἐντελῶς. Κατὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγίστων τιμῶν· ἐξελέχθη διοικητὴς τῆς Τρανσυλβανίας καὶ παρεστάθη εἰς τὸ συμβούλιον ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίης ἐκείνης.

Ἴδού οἱ καρποὶ τῆς ἐργασίας, τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ πρὸς τὴν δόξαν ἐρωτος. Ὁ Φρχκλίνος ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺ εὐτυχὴς καὶ πρὸ πάντων τιμῶμενος· ζήσας δὲ μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἀπεδίωσε τῷ 1790.

ΚΛΑΙΡΩΤΟΣ,

Μαθηματικὸς Γάλλος.

Βυχνάκις αἱ πρῶται ἐντυπώσεις μας ἀποφραῖζουσι περὶ τῶν ὀρέξεων καὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν. Ὁ Κλαιρῶτος, υἱὸς μαθηματικοῦ, εἶδεν οὕτως εἰπεῖν, τὰ μαθηματικὰ βιβλία, ἅμα ἠνεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἔμαθε νὰ ἀναγνώσκῃ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου οὐ-

τω λοιπὸν ἔγεινε μαθηματικός, καὶ ὀλίγα παιδιά ἔδειξαν τόσην εὐχαρίστησιν καὶ διάθεσιν πρὸς ἐπιστήμην ἢ ὅποια πολὺ ὀλίγον διεγείρει τὴν φαντασίαν. Ὅτε ἦτο ἑννέα ἐτῶν, μετὰ πολλῆς εὐχαίριος ἔκαμνε τὴν εφαρμογὴν τῆς Ἀλγέβρας ἐπὶ τῆς Γεωμετρίας, καὶ τὰ πλέον δυσκολώτερα προβλήματα δι' αὐτὸν ἦσαν παιγνίδια. Ὅτε δὲ ἦτο ἑνδεκα ἐτῶν, ἀνεγίνωσκε καὶ ἐνόοει τὰς κωνικὰς τομὰς καὶ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐπ' ἀπειρον διαιρέσεως τοῦ μαρκεσίου Ἰσπιτάλ. Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἡλικίαν, συνέγραψεν ὑπόμνημα περὶ τῶν τεσσάρων καμπυλῶν τοῦ τρίτου εἶδους, τὸ ὅποιον ἐξετυπώθη ἐν Βερολίῳ, τῷ 1724, μετὰ τινος τιμητικοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Διετήρησε τὴν ἐξ ἀρχῆς μεγάλην φήμην του καὶ ἐδημοσίευσεν τῷ 1730, Ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν δικύρτων καμπυλῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐνεδεικνύετο μέγας γεωμέτρης. Τότε δὲ μόλις ἦτο δεκαεξ ἐτῶν. Ἡ ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, ἐκπλαγεῖσα καὶ καταθελχθεῖσα ἐκ τοῦ προτερήματος ἑνὸς τόσω νέου ἀνθρώπου, δὲν ἤμπόρεσε νὰ περιμείνῃ τὴν νόμιμον ἡλικίαν του διὰ νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν τὰς θύρας τῆς ἐδέχθη δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δεκαοκταετῆ. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἦτο ἐξαίρεσις ἐνδοξος καὶ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν καὶ διὰ τὸν σοφὸν νέον μας.

Ὁ Κλαιρῶτος ἐγεννήθη τῷ 1713, καὶ ἀπέθανε τῷ 1765 ζήσας πενήτηντα τρία ἔτη.

ΛΙΝΑΙΟΣ,

Περίφημος φυσιολόγος Σουηδός.

⊙ ΚΑΡΟΛΟΣ Λιναῖος ἐγεννήθη ἐν Σουηδίᾳ τῷ 1707. Ὁ πατὴρ του, ἀνὴρ ἐκκλησιαστικός, μέγας θαυμαστής τῶν προϊόντων τῆς φύσεως ὧν, εἶχε καλλωπίσει τὰ περὶ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ κατοικίας δι' ὄλων τῶν ἐγγυρῶν φυτῶν. Ὁ νέος Λιναῖος εἶχε τὴν αὐτὴν κλίσιν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐνθουσιάσθη εἰς τοσοῦτον βαθμὸν διὰ τὴν βοτανικὴν, ὥστε περὶ οὐδενὸς ἄλλου κατεγίνετο, εἰμὴ περὶ αὐτῆς καὶ μόνης. Ὁ πατὴρ του, ἔχων αὐτὸν προωρισμένον διὰ τὴν ἐκκλησίαν, τὸν ἔβαλε νὰ ἀρχίσῃ τὰς σπουδὰς του ἀλλ' οὗτος τόσην ἀποστροφὴν καὶ ἀνικανότητα ἔδειξεν εἰς τὰς θεολογικὰς συζητήσεις, ὥστε οἱ γονεῖς του, ὠργισμένοι καὶ κατατερχγμένοι διὰ τὴν ἀμείλειάν του, ἀπεφάσισαν πρὸς τιμωρίαν του νὰ τὸν θέσωσιν ὡς μαθητὴν παρὰ τινι ὑποδηματοποιῶν ἀλλ' αὐτὸς ἦτο προωρισμένος νὰ διαδραματίσῃ μεγαλειότερον πρόσωπον ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς ζωῆς. Ἰατρός τις Ῥότμαν, παρατηρήσας ὅτι ἦτο πνευματώδης καὶ ὅτι ἐκέκτητο τόσας γνώσεις βοτανικῆς, ὅσας ἠδύνατο παιδίον νὰ ἀποκτήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἔλαβεν οἶκτον διὰ τὴν κατάστασίν του καὶ ἀνεδέχθη νὰ τὸν διδάξῃ τὴν Ἰατρικὴν τὰ Στοιχεῖα τῆς Βοτανικῆς τοῦ Τούρνεφορ ἔπεισαν κατὰ τύχην εἰς χεῖρας τοῦ νεανίου ἀνέγνωσεν αὐτὰ καὶ τὸ μέλλον του ἀπεφασίσθη ἢ κλίσις του πλέον ἦτο διὰ τὴν βοτανικὴν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς στιγμὰς, αἱ ὅποιαι τοῦ ἐπερίσσευον ἀπὸ τὰς σπουδὰς του. Ἀμα ἔγεινεν ἐλεύθερος ἤρχισε νὰ ταξειδεύῃ διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν φύσιν ὑπὸ

διάφορα κλίματα. Στερούμενος ἰκανῶν χρημάτων, ἀντικατέστησεν αὐτὰ διὰ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφθασε κατὰ τὸ πρῶτον ταξειδίον του μέχρι τῆς Ὀλλανδίας, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι τὸ βαλάντιόν του σχεδὸν ἐξεκενώθη. Εἰς τὸ ταξειδίον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε, τῷ 1732, εἰς τὴν Λαπωνίαν, ἀπέδειξεν ἐπίσης ὅλον τὸ θάρρος του. Κατεφρόνησε τοὺς τρόμους τῶν ἐρήμων, τῶν βαράθρων, τῆς πείνης, τῆς δίψης, τῆς ζέστης καὶ τοῦ φύχους. Τῷ 1736 μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἐσχετίσθη μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων φυσικῶν καὶ τῶν ἐπιτηδειοτέρων ἰατρῶν τῆς νήσου ἐκείνης. Τὸ δὲ ἐπόμενον ἔτος ἐδημοσίευσεν τὴν περίφημόν του Μέθοδον φυλετικὴν τῶν φυτῶν, βραζιζομένην ἐπὶ τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων. Τὸ νέον τοῦτο σύστημα μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένησε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὑπερτέρησε τῆς μεθόδου τοῦ Τούρνεφορ. Ἐξέδωκεν ἐπειτα Σύστημα τῆς φύσεως ἐντρισιβασιλείοις· τότε δὲ ἡ φήμη του διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Συνεστήθη ὑπὲρ αὐτοῦ ἔδρα βοτανικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Οὐψάλης, καὶ ἀναδείχθη ἱππότης τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος. Ὁ ἐνδοξος οὗτος φυσιολόγος ἀπέθανε τῷ 1778, εἰς τὸ ἑβδομηκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΒΙΓΚΕΛΜΑΝ,

Περίφημος Ἀρχαιολόγος.

Ⓢ ΙΩΑΝΝΗΣ Βίγκελμαν ἐγεννήθη ἐν Βρενδεβούργῃ τῷ 1718. Ὁ πατήρ του ἦτο ὑποδηματοποιός,

καὶ ἐπομένως μικρᾶς περιουσίας. Ἐπειδὴ εἰδείκνυε μεγάλην προθυμίαν πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ μετὰ πολλῆς ζήσεως ἀνεγίνωσκεν ὅσα βιβλία τυχὸν εὕρισκεν, οἱ γονεῖς του κατέβαλον ὅλας τὰς προσπάθειάς των διὰ νὰ ἠμπορέωσι νὰ ἐκπαιδεύσωσιν αὐτόν. Ταύτας δὲ τὰς προσπάθειάς των γονέων του ἀντήμειψε διὰ τῶν μεγάλων του προόδων ὅτε ἠλικιώθη ὀλίγον, ἐζήτησε νὰ ἐλαφρύνῃ μικρὸν τοὺς γονεῖς του, δίδων μαθήματα ἀναγνώσεως. Αἱ μικραὶ ἀπολαυαὶ τῆς ἐργασίας του ταύτης ἐχρησίμευον εἰς αὐτόν ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του· εἰργάζετο ἐν μέρος τῆς νυκτός καὶ ἠναγκάζετο νὰ ζῆ σχεδὸν δι' ἄρτου μόνου καὶ ὕδατος. Ἡ ἐφεσις αὐτοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ ἀριστουργήματα τῶν τεχνῶν, τὰ ὁποῖα διέμειναν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος· διήρχετο, οὕτως εἰπεῖν, τὰς ἡμέρας του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγάλματων, καὶ πολὺ συχνὰ ἔλεγε· «Τὰ ἀγάλματα εἶναι ὡς οἱ ἄνθρωποι· ἵνα γνωρίσῃ τις αὐτὰ καλῶς, πρέπει νὰ ζῆσῃ μετ' αὐτῶν.»

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἱστορία τῆς τέχνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐξαιρετικὸν σύγγραμμα, καλῶς γεγραμμένον, καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὁποίου πολὺ δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ ἤδη προχωρημένοι νέοι.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἀπέθανε δολοφονηθεὶς τῷ 1768, εἰς τὸ πεντηκοστὸν αὐτοῦ ἔτος.

ΠΙΚ ΜΙΡΑΝΔΟΛΗΣ,

Σοφός Ἰταλός.

⊙ ΠΙΚ Μιρανδόλης ὑπῆρξε τὸ θαῦμα τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος· ἐγεννήθη τῷ 1463 ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας· ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν συγχρόνων ῥητόρων τὸ μνημονικόν του ἦτο τόσῳ μέγα, ὥστε, εἴν τις τῷ ἀνεγίνωσκε τρεῖς βιβλίοντι, αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἀπαγγείλῃ δύο ἢ τρεῖς σελίδας κατὰ συνέχειαν, ἢ μᾶλλον νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλας τὰς λέξεις τῶν δύο ἢ τριῶν αὐτῶν σελίδων παλινδρομῶν. Παιδίον ἀκόμη ἦτο, ὅταν ἐσύνθεσε τὸ πρῶτον βιβλίον του (Abregé des Décrétales). Ἄρ' οὐ ἐσπούδασε τὰ νομικὰ ἐν Βολώνῃ, διέτρεξε τὰ κυριώτερα Πανεπιστήμια τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας. Ἀναφέρουσιν ὅτι, δεκαοκταετῆς ὢν, ἐγνώριζεν εἴκοσι δύο γλώσσας, τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ἴσως ὅμως ἐγνώριζεν αὐτὰς στοιχειωδῶς. Εἰς τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπροχώρησε τόσον, ὥστε ἀνεδέχθη νὰ ὑποστηρίξῃ θέσεις ἐπὶ παντός ἀντικειμένου.

Ὁ Πικ Μιρανδόλης κατείχετο ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ πάθους τοῦ διδάσκεισθαι, τόσον δὲ ζωηρὸν ἦτο τὸ πάθος τοῦτο, ὥστε παρήτησε τὴν ὑπεροχὴν καὶ μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας του, καὶ ἐκλείσθη εἰς μίαν τῶν ἐπαύλειών του διὰ νὰ παραδοθῇ ὅλως εἰς τὴν μελέτην. Ἐτελεύτησε δὲ εἰς τὸ τριακοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΠΟΠΗΣ,

Περίφημος ποιητὴς Ἄγγλος.

⊙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Πόπης πρέπει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῶν προῶρων ἐκείνων πνευμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι παιδικὴν ἡλικίαν· οὗτος διὰ τὰ μεγάλα του ποιητικὰ προτερήματα ἠξιώθη τοῦ τίτλου «Ἡγεμῶν τῶν Ἀγγλῶν ποιητῶν.» Ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ, τῇ 23 Μαΐου 1688, ἐξ ἐπισήμων ἐμπόρων. Φύσει ἀδυνάτου κράσεως, κυρτὸς καὶ ῥαχητικὸς, δὲν ἠδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ ὑπάγῃ, ὡς τ' ἄλλα παιδία, εἰς δημοσίον σχολεῖον. Μία θεία του ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν δὲ γραφὴν ἐμάθην ἀντιγράφων βιβλία, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἀπέκτησεν ὑπερβολικὴν κλίσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Δεκαετῆς ὢν, ἦτο λίαν κλιῶς ἐξησκημένος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινικὴν συνέλαβε δὲ τὴν ἰδέαν ἵνα μεταβάλῃ τὴν Ἰλιάδα εἰς τραγωδίαν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν δραμάτων τὰ ὅποια εἶδε παριστανόμενα εἰς τὰ θεάτρα τοῦ Λονδίνου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον συνέλεξε χαρακτῆρας τινὰς ἐκ τῆς Ἰλιάδος, μεταφρασθείσης ὑπὸ τοῦ Ὀγγυλδῦ, τοὺς διευθέτησε διὰ τὴν σκηνὴν, προσέθηκε καὶ στίχους τινὰς ἰδίου, διένειμε τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος εἰς τοὺς συμμαθητὰς του, καὶ παρέστησε τὸ πρόσωπον τοῦ Αἴαντος ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ διδασκάλου του. Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου δοκιμίου ἠδυνήθη τις νὰ ἐννοήσῃ ὅποιος θὰ καθίστατο μετὰ ταῦτα. Ἄλλ' ἡ ἀνικανότης τῶν διδασκάλων αὐτοῦ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ ὅσας γνώσεις ἀπέκτησεν ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Κατ' εὐτυχίαν του ὅμως οἱ γονεῖς του ἀπεσύρθησαν εἰς Βινφίλδ ἐν

τῷ δάσει Βίνδσορ. Ἡ μοναξία τοῦ ἀγροτικοῦ τούτου τόπου ἀφύπνισεν ἐκ νέου τὴν πρὸς τὴν σπουδὴν κλίσιν του· τὰ πάντα δὲ ἐκεῖ συνέτεινον εἰς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ μεγαλλοχολικοῦ καὶ σκεπτικοῦ πνεύματός του.

Φλεγόμενος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ διδαχθῆ, ἐζήτησε βοήθειαν παρά τινος ἱερέως, ὁ ὅποιος ἐπὶ δέκα μῆνας ἐγύμνασεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑπιστολῶν τοῦ Κικέρωνος. Ὁ Πόπης, στενοχωρούμενος ἐκ τῆς βραδύτητος τῶν μαθημάτων του, ἐσχημάτισεν ὁ ἴδιος τὸ πρόγραμμα τῶν σπουδῶν του· εἶχεν ἤδη μεταφράσει μέγα μέρος τῶν Μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου, καὶ εἶχεν ἀναγνώσει πλείστους ποιητὰς Ἑλλήνας καὶ Λατίνους, ἀλλὰ μικρὸν ἐγνώριζε τοὺς ποιητὰς τοῦ ἔθνους του. ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Σπένσερ, Βάλλερ καὶ Δρύδων, ἐκ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου τόσῳ κατεθέληθη, ὥστε ἐλασεν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα, καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν φέρῃ εἰς Λονδίνον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ αὐτόν. Ὁ Δρύδων τότε δὲν ἐγνώριζε πῶς τὴν τιμὴν ταύτην, τὴν δι' αὐτὸν κολακευτικωτέραν ὄλων.

Ἡ θέα τοῦ Δρύδων παρήγαγεν εἰς τὸν Πόπην τόσῳ μέγα ἀποτέλεσμα, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐσύνθεσε τὴν Ὁδὴν ἐπὶ τῆς ἐρημίας. Τοῦτο τὸ δοκίμιον δωδεκαετοῦς παιδίου, ἂν καὶ μεγίστην ἀξίαν εἶχεν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ποιητοῦ, διέμεινεν ὁμῶς κατώτερον ὡς πρὸς τὴν Ἑπιστολὴν τῆς Σαφροῦς πρὸς τὸν Φάωνα, τὸν Πρόλογον τῆς γυναικὸς τοῦ Βάθ, καὶ τοῦ Μαίου καὶ Ἰανουαρίου, μύθους τοῦ Χωσέρου, τοὺς ὁποίους ὁ Πόπης μετέβαλεν εἰς γλαφυρὰν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, καὶ ὡς πρὸς ἀλλὰς ἀπομιμήσεις ποιητῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων.

Ἀφ' οὗ ἀπέχτησε μεγάλην ἐντέλειαν στιχουργίας, ἤρχισεν, εἰς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸ ποίημα τῆς Σιγῆς. Εἰς τὸ ποίημα τοῦτο διέλαμψεν ὅλον τὸ πῦρ πνεύματος, τοῦ ὁποίου τὰ δοκίμια ἐξισοῦντο ἤδη πρὸς τὰ καλλίτερα ποιήματα τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ποιητῶν.

Νέαν ἀνακάλυψιν θησαυροῦ ζητῶν, μετέβη τὸ ἀκόλουθον ἔτος εἰς Λονδίνον, ἵνα μάθῃ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν, εἰς τὰς ὁποίας ἔκαμε ταχείας προόδους. Ὅτε ἐμαθε καλῶς ἵνα ἐννοῆ τοὺς συγγραφεῖς τῶν δύο τούτων ἔθνων, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἐδοκίμασε νὰ σχηματίσῃ τὸ ὕφος αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων· ἐπομένως ἐσύνθεσε τραγωδίας, κωμωδίας, ἐν ἐπικόν ποίημα, καὶ ἔκαμε τὸν πανηγυρικὸν ὄλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

« Ἐνόμιζον ἐμαυτὸν, λέγει ὁ ἴδιος, τὸν ἐξοχώτατον νέον ἐξ ὄσων ποτὲ ὑπῆρξαν. » Ἡ ἀλαζονεὶα αὐτῆ ἦτο ἀναμφισβόλως φυσικὴ εἰς παιδίον ἀπληστον δόξης, καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ τῷ συγχωρήσῃ αὐτήν, ὅταν σκεφθῆ ὅτι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ σπανία ἐκείνη ἐντέλειά του. Ἐν τούτοις, ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τῆς πλάνης του ταύτης· ἄνδρες δὲ πεφωτισμένοι, τοὺς ὁποίους καλῶς ποιῶν συνεβουλεύθη, ἔκαμαν αὐτὸν νὰ συναισθανθῆ ὁποῖον κίνδυνον διέτρεχεν ἀναλκμβάνων τόσα πράγματα. Εὐπειθῆς εἰς τὰς παραινήσεις των, ἔκαυσε τὸ ἐπικόν του ποίημα, τὰς τραγωδίας καὶ τὰς κωμωδίας.

Περίεργος ἵνα σπουδάσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεζήτησε τὴν κοινωνίαν, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ὀλίγον φιλόδοξος, ἐζήτησε, κατὰ προτίμησιν, τὴν συναναστροφὴν ἐνδόξων ἀνθρώπων, εἴτε ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν τάξιν, εἴτε ὡς πρὸς τὰ προτε-

ρήματα αὐτῶν. Ἡ ὑπόληψις καὶ αἱ χάριτες τοῦ πνεύματος τοῦ πολὺ συνέτειναν ἵνα συσχετισθῇ μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν ἐνθαῦρονθῆις ὑπὸ τοῦ λόρδου Τυμβάλου, ἐσύνθεσε, δεκαεξαετῆς ὄν, τὰ Βουκολικά του, ἀντάξια τοῦ Βιργιλίου καὶ τοῦ Θεοκρίτου. Ἄν καὶ πολὺ εὐχαριστήθησαν ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸ ποίημα αὐτό, ὁ νῆος ὁμῶς ποιητῆς μας ἔσχε τὴν σύνεσιν νὰ φυλάξῃ τὸ χειρόγραφόν του ἐπὶ πέντε ἔτη, διὰ νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ νέου τὸ ἔργον αὐτοῦ, νὰ τὸ διορθώσῃ καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ ἄξιον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ δημοσίου· ἡ δὲ σύνεσις αὕτη λαμπρὰν ἀήμην ἐπροξένησεν εἰς αὐτόν· οἱ στίχοι του ἀνεγνώσθησαν μετὰ θαυμασμοῦ, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κριτικοὶ ἀπένειμαν αὐτῷ δικαιοσύνην· τὸ ὕψος εἶναι γλυκὺ καὶ εὐκολόν, αἱ σκέψεις εὐτυχεῖς, αἱ εἰκόνες χαρίεσσαι, αἱ ἐκφράσεις πλήρεις κομψότητος καὶ χάριτος.

Ποίημά τι ἐπιγραφόμενον Τὸ Δάσος τοῦ Βίνδσορ ἐπηύξησε τὴν ὑπόληψιν τοῦ Πόπου, καὶ τὸ Δοκίμιον ἐπὶ τῆς κριτικῆς ἐφαίνετο ἡ ἐπισφράγις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ποίημα ἀντιπαρεβλήθη πρὸς τὴν Ποιητικὴν τέχνην τοῦ Βοαλῶ· ἔκτοτε δὲ ὁ Πόπης ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τῆς Ἀγγλίας.

Πλὴν ἀλλ' ὁμῶς δὲν ἔμεινεν ἕως ἐδῶ· ἐξηκολούθει νὰ παράγῃ ἀριστουργήματα, καὶ ἐπεχειρίσθη ἵνα φέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὅμηρον διὰ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης.

Μετέφρασε τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν ἐν στίχοις τόσῳ ὠραίοις, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἀναγινώσκουσι τὸ πρωτότυπον.

Ὁ Πόπης ἐτελεύτησε τῷ 1714, ὀδεύων τὸ πεντηκὸσόν ἔκτον αὐτοῦ ἔτος.

ΜΟΝΤΑΪΓΝΟΣ,

Περίφημος φιλόσοφος.

Ⓞ ΜΙΧΑΗΛ Μονταίγνος ἐγεννήθη εἰς τὴν ὁμώνυμον ἔπαυλιν, πλησίον τῶν Βορδιγάλων, τῷ 1533· ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πέτρος ἦτο κτηματίας τῆς Μονταίγνης. Ἡ ἐλευθέρα καὶ μετ' ἐπιστασίας ἀνατροφή του συνετέλεσαν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ριζικοῦ ἐκείνου χαρακτῆρος, διὰ τοῦ ὁποίου διεκρίθη ἀπὸ ὅλους τοὺς νεωτέρους φιλοσόφους.

Ὁ πατὴρ του ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰς σπουδὰς του τὴν στενοχωρίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐπιβαρύνει ὅλα τὰ παιδιά· ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν υἱὸν του τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους, διώρισεν, οὕτως εἰπεῖν, πλησίον τοῦ λίκνου του Γερμανὸν τινα λίαν πεπαιδευμένον, κάτοχον τῆς Λατινικῆς γλώσσης, καὶ μὴδὲ λέξιν τῆς Γαλλικῆς γινώσκοντα. Παρὰ τὸν Γερμανὸν τοῦτον ἐπρόσθεσε δύο ἄλλους, οἱ ὁποῖοι μεγάλην τότε ὑπόληψιν ἔχαιρον μεταξὺ τῶν σοφῶν, τὸν Γρούκην καὶ Μυρέτην. Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι, ὡς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπλησίαζον τὸν νέον μαθητὴν, δὲν μετεχειρίζοντο ἄλλην γλῶσσαν, εἰ μὴ τὴν Λατινικὴν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ παιδίον, ἐν ἡλικίᾳ ἑξ ἐτῶν, ὠμίλει τὴν Λατινικὴν μετὰ τοσαύτης εὐκολίας, ὡς ἂν παιδίον τι, ἐπιμελῶς ἀνατεθραμμένον ὁμίλῃ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν κατὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν. Μετὰ ταῦτα ἔμαθε τὴν Ἑλληνικὴν διὰ τοῦ διασκεδαστικοῦ τούτου τρόπου· ὥστε ὁ Μονταίγνης, καθ' ἃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ἔμαθε δύο τῶν σοφωτέρων γλωσσῶν τοῦ κόσμου διασκεδάζων καὶ χωρὶς νὰ γνωρί-

ζη τί ἐστι οὐσία στικόν και τί ἐπίθετον. Ὁ ἴδιος
ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι ὁ πατήρ του ἐφρόντιζε πολὺ νὰ τὸν
ἐξυπνᾷ ἐκάστην πρωΐαν, ἀμα ἐχάραζεν ἡ ἡμέρα, λέγων
ὅτι τοῦτο πολὺ ὠφελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νοός. Δε-
κατριετής ὁ Μονταίγνος ἐτελείωσε τὰ ἐγκύκλια μαθή-
ματά του.

Ο ΤΑΞΕΘΕ,

Μέγας ποιητής Ἰταλός.

Ο μεγαλύτερος ποιητής τῆς Ἰταλίας ὑπῆρξε καὶ ὁ
δυστυχέστερος· τὰ δεινά του ἤρχισαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ
γενετῆς, ἡ δὲ μεγαλοφυΐα του ἀπεδείχθη ἐξ ἀπαλῶν ὀ-
νύχων. Ἐννεαετής ὢν, ἐστιχούργει εἰς τὸ δέκατον ἑβδο-
μον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν καλλι-
τέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, καὶ εἰς τὸ τριακαστὸν ἐ-
θεωρεῖτο ὁ μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Βιργίλιον. Ἀλλὰ τό-
τε τὸ πᾶν τετέλεσται δι' αὐτόν· τὸ ἐπίλοιπον τῶν ἡμε-
ρῶν του ἦτο συνέγεια κκοπαθειῶν καὶ δυστυχημάτων.

Ὁ Τορκουάτος Τάσσος ἐγεννήθη τῇ 11 Μαρτίου 1534
ἐν Σορρέντιω τῆς Ἰταλίας· ὁ πατήρ αὐτοῦ ὀνομαζόμενος
Βερνάρδος Τάσσο, ἦτο εἰς τῶν τότε καλλιτέρων ποιη-
τῶν τῆς Ἰταλίας, καὶ εἰς τῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι
ἀποτελεσματικώτατα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς
Ἰταλικῆς ποιήσεως. Ὁ υἱὸς ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλι-
κίας ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τοὺς στίχους τοῦ πατρός του,
καὶ νὰ συνειθίζῃ τὸ οὖς αὐτοῦ εἰς τὴν ποιητικὴν ἁρμονίαν.
Αἱ πρῶται τοῦ πνεύματός του ἀναπτύξεις ὑπῆρξαν θαυ-

μάσαι· οἱ ἱστορικοὶ τοῦ βίου του διηγοῦνται θαύματα·
λέγουσιν ὅτι μόλις εἶχεν ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν, ὅτε ἤρχι-
σεν ὄχι μόνον νὰ προφέρῃ δικκεκριμένως, καὶ ἀκριβῶς
τὴν γλῶσσάν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ νὰ ἀπαντᾷ ἐλλόγως
καὶ ὑγιῶς εἰς ὅσας ἐρωτήσεις τῷ ἐκ-μνον· λέγουσιν, ὅτι
εἰς τὰς ὀμιλίαις αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε κανέν ἄλλο παιδαριῶ-
δες, εἰμὴ μόνον ἡ φωνή του, ὅτι σπανίως τὸν ἐβλεπον
νὰ γελάῃ ἢ κλαίῃ, καὶ ὅτι μάλιστα εἰς τὰς ζωηράς συγ-
κινήσεις χαρᾶς ἢ λύπης, αἱ ὁποῖαι διήγειρον εἰς αὐτόν
γέλωτα ἢ δάκρυα, εἶδεν ἤδη σημεῖα τῆς ψυχικῆς δυνά-
μεως τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς εὐσταθείας, τὰ ὅποια ἀνέ-
πτυξε μετὰ ταῦτα εἰς τὰς δυστυχίας του.

Ὁ πατήρ του ἀκολουθήσας τὸν ἐξορισθέντα πρίγκηπα
τῆς Σαλέρνης, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου εὐρίσκατο,
ἀπώλεσεν ὅλην τὴν περιουσίαν του, προγράφεις καὶ αὐ-
τὸς ὡς ἐξόριστος. Οἱ γυναικαδελφοὶ του, ὠφελοῦμενοι ἐκ
τοῦ δυστυχοῦς τούτου συμβάντος, ἠρνήθησαν νὰ τῷ πλη-
ρώσωσι τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς των, ἡ ὅποια ἀπέθανεν
ἐκ λύπης, ἀφήσασα εἰς τὸν σύζυγόν της δύο τέκνα, τὴν
Κορνηλίαν καὶ τὸν Τορκουάτον.

Ὁ υἱὸς τοῦ Βερνάρδου, ἐννεαετής ὢν, συμπεριλήφθη
ὀνομαστί εἰς τὴν προγραφὴν τοῦ πατρός του, καὶ ἠναγ-
κάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Νεαπόλεως. Εἰς τὸ ὅποιον
εὐρίσκατο σχολεῖον πρὸ τῆς ἐξορίας του ἔκαμε τόσας
προόδους, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι του ἐξεπλήττοντο
καὶ διὰ τὴν ἐπιμελείαν του καὶ διὰ τὸ ὕψος τοῦ πνεύμα-
τός του· ἐγνώριζε τότε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινι-
κὴν· ἔγραφε καὶ εἰς πεζὸν λόγον καὶ εἰς στίχους. Διε-
σῶθησαν λόγοι πινές, τοὺς ὁποίους ὠμίλησε δημοσίᾳ,
ὡς καὶ συμπαθητικώτατοι στίχοι τοὺς ὁποίους ἀπηύ-

θουνεν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτε ἄφινε τὴν Νεάπολιν διὰ τὴν ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς του. Ἴδου ἡ περιλήψις αὐτῶν. «Ἡ ἀδιαλλακτος εἰμυρμένη με ἀποσπᾶ, ἀκόμη παιδίον, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας φιλοστόργου μητρὸς. ὦ Θεέ! δὲν ἠμπορῶ χωρὶς ἀναστεναγμοῦ νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ τελευταῖα πλήρη ὀδυνηρῶν δακρύων φιλήματά της, καὶ τὰς εὐχὰς της διὰ τὴν ἐντάμωσίν μας. Ἐπέπρωτο, φεῦ! νὰ μὴ αἰσθανθῶ πλέον τὸν συμπαθέστατον μητρικὸν ἐναγκαλισμόν! Ὑπεχρεώθην, ὡς ὁ Ἀσκάνιος, ν' ἀκολουθήσω, βήματι κλονουμένω, τὸ πεπρωμένον τοῦ πατρὸς μου, περιπλανώμενος καὶ προγεγραμμένος!»

Ὁ Βενάρδος, ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς Γαλιλιαν τὸν πρίγκηπα τῆς Σαλέρνης, ἐσύστησε τὸν υἱὸν του εἰς τι λύκειον ἐν Ῥώμῃ, ὅπου μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐξηκολούθησεν αὐτὸς τὰς σπουδὰς του. Ὅτε δὲ μετὰ τρία ἔτη ἐπανεῖδε τὸν Τορκουάτον (δωδεκαετῆ τότε), τὰ μέγιστα εὐχαριστήθη βλέπων αὐτὸν, κάτοχον τῶν σοφῶν γλωσσῶν, τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος· ἀπέστειλε δὲ αὐτὸν εἰς Παδουαν, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ εἰκτικόν. Νέας καὶ ἐδῶ προόδους ἔκαμεν ὁ Τάσσοσ, καὶ τὸν γενικὸν διήγειρε θαυμασμόν. Μετὰ λαμπρὰς ἐπιτυχίας ὑπέστη δημοσίας συζητήσεις ἐπὶ τῆς θεολογίας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς νομικῆς, καὶ ἀνεκνήρυχθη διδάκτωρ τῶν διαφόρων τούτων ἐπιστημῶν. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων τούτων σπουδῶν, πάντοτε κατ' ἐξοχὴν ἐκαλλιέργει τὴν ποίησιν· ἐν αὐτῇ ἔβλεπε τὴν δόξαν του· διὰ τοῦτο σπανιώτατα παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ στιχουργήσῃ. Δεκαεπταετῆς ἐδημοσίευσεν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ὁ Ῥενῶδος, τὸ ὁποῖον ἐπηνέθη παρ' ὄλων, καὶ ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχῆς πρόδρομος τῆς Ἐλευθερω-

θεΐσης Ἱεροουσαλήμ, ποίημα, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἀμέσως μετ' ἐκείνο καὶ τὸ ὠραιότατον ἐξ ὧσων ἐποιήθησαν μετὰ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης ἤρχισεν νὰ καταθλίβῃ αὐτὸν ἡ δυστυχία· θλιβερά μελαγχολία κατέλαβε τὴν ψυχὴν του. Τὸ παράφρον πνεῦμά του δὲν ἔβλεπε πλέον εἰμὴ λυπηρὰ· ἐνόμιζεν ὅτι ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν καὶ τὴν δόξαν του. Τὸ προτέρημά του διέμεινεν ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ λογικὸν καὶ ἡ εὐδαιμονία ἐγάθησαν. Εἴκοσι περίπου ἔτη διέμεινεν εἰς τὴν θλιβερὰν ταύτην κατάστασιν, ἀπέθανε δὲ τῷ 1595, εἰς ἡλικίαν πενήτην ἑνὸς ἔτων. Ἐσέφθη ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τῆς Ῥώμης ὡς ὁ πρῶτος τῆς Ἰταλίας ποιητῆς, ὅλαι δὲ αἱ προετοιμασίαι ἤρχισαν ἅμα κατέλαβεν αὐτὸν ἡ θανατηφόρος ἀσθένεια.

Ο ΜΑΡΚΗΙΟΣ ΟΞΠΙΤΑΛ,

Περίφηρος Μαθηματικὸς.

Ⓢ ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ (Φραγκίσκος Ἀντώνιος) Ὁσπιτάλ, ἐγεννήθη τῷ 1664. Ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο παιδίον, ἠθέλησε νὰ σπουδάσῃ τὰ μαθηματικὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως. Παρέλαβε λοιπὸν προγυμναστήν τινα, καὶ μόλις ἔμαθεν ἐκ τῆς στοιχειώδους γεωμετρίας τοὺς κύκλους καὶ τὰ τρίγωνα, ὅτε ἡ φυσικὴ κλίσις, ἡ πάντοτε σχεδὸν ἀναγγέλλουσα τὰ μεγάλα προτερήματα, ἀνεφάνη εἰς αὐτόν. ἤρχισεν μετὰ μεγάλου ζήλου νὰ σπουδάξῃ ὁ, τι κατὰ πρώτην φοράν θὰ ἐτρόμαξε τοὺς ἄλλους. Παρέλαβεν ὕστερον ἄλλο προγυμναστήν, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη,

έχων αὐτὸν ὡς παράδειγμα, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῆς γεωμετρίας· ἀλλ' ἂν καὶ ἦτο πολὺ πνευματώδης καὶ ἐπιμελής, ἔμενεν ὁμῶς ὀπίσω αὐτοῦ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ νέος Μαρκήσιος, δεκαπενταετῆς ὢν τότε, εὐρέθη παρὰ τῷ δουκὶ Ῥοάννης, ὅπου ἦσαν ἐμπειροὶ γεωμέτρα, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ ὁ μέγας Ἀρνῶλδος· ἕκαμέ τις λόγον περὶ τινος προβλήματος τοῦ Πασκάλη ἐπὶ τοῦ τροχειδοῦς κυλίνδρου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον· ὁ νέος μαθηματικὸς εἶπεν ὅτι δὲν ἀπελπίζετο διὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ. Μόλις ἠδύνατό τις νὰ συγχωρήσῃ τοιαύτην ἀλαζονείαν καὶ θρασύτητα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν. Καὶ ὁμῶς μετὰ τινος ἡμέρας ἐστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸ πρόβλημα λειυμένον.

Πρωορισμένος διὰ τὸ στρατιωτικόν, ὑπρέτησεν ἐπὶ τινα καιρὸν ὡς λοχαγὸς τοῦ ἰππικοῦ· Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπάσχε τούτους ὀφθαλμοῦς, ἠναγκάσθη νὰ ἀφήτῃ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν καὶ ἐπιδόθη ὅλως εἰς τὰ μαθηματικά· ἐδίδου δὲ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ συνέταξεν ἐξαίρετα γεωμετρικὰ συγγράμματα.

Ἀπέθχεν ἐξ ἀποπληξίας τῷ 1707 εἰς ἡλικίαν 44 ἐτῶν.

ΧΕΪΝΕΚΚΕΝ,

Παράδοξον παιδίον.

Ἦς καθηγητῆς τῆς Λυβέκκης ἐγέννησε, τῷ 1721, υἱὸν κληθέντα Χριστιανὸν Ἐρρίκον Χεϊνέκκεν. Ὁ πατήρ, γνωρίζων τὴν ἀξίαν καλῆς ἀνατροφῆς, ἐνόμισε χρέος του

νὰ ἀρχίσῃ, οὕτως εἶπειν, ἐξ αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Μόλις τὸ παιδίον ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐννοῆ, ὅτε ὁ πατήρ του ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καταγίνηται περὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεώς του, δεικνύων εἰς αὐτὸν τὰ συνηθέστερα ἀντικείμενα, ἐπαναλαμβάνων τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ ἐξηγῶν τὴν χρῆσίν των. Ἀμα λοιπὸν ἔμαθε νὰ ἐναρθρόνη λέξεις, ἔδωκεν ὁ μικρὸς Χεϊνέκκεν σημεῖα τῆς πρώιμου ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός του· ὁ δὲ πατήρ του ἐξηκολούθει νὰ τὸν διδάσκη συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ, χωρὶς ὁμῶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἡλικίας του. Διὰ τοῦ μέσου τούτου, παίζων τρόπον τινὰ μετὰ τοῦ πατρός του, ἔμαθε τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας καὶ ἀπέκτησε τὰς κυριωτέρας γνώσεις τῆς γεωγραφίας. Συγχρόνως δὲ ὁ μὲν πατήρ ὠμίλει πρὸς αὐτὸν εἰς Λατινικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ μήτηρ εἰς Γερμανικὴν, τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν, ὥστε χωρὶς πολὺν κόπον ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ καθαρῶς τὰς τρεῖς αὐτὰς γλῶσσας. Περὶ βιβλίου οὐδεὶς λόγος ἐγένετο, ὅλα δὲ ταῦτα ἔμαθε διὰ μόνης τῆς συνομιλίας μετὰ τοῦ πατρός του. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐξήρκει δι' ἐν προσεκτικὸν παιδίον. Ὁ Χεϊνέκκεν ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ ποτὲ δὲν ἐφάνη ἐν στενοχωρίᾳ δι' ὅ,τι ἐμάνθανε. Ὁ διδάσκαλος ἀπ' ἐτέρου δὲν ὠλιγόστανε τὰς ἐργασίας του, εἰσῆρχετο εἰς πᾶν εἶδος λεπτομερείας, καὶ δὲν ἀφινεν οὐδὲν ἀντικείμενον, εἰ μὴ ὅταν ὁ μικρὸς μαθητῆς του ἐνόει πλεονεῖν αὐτὸ κάλλιστα.

Αἱ ταχεῖαι πρόοδοι τὸσω νέου παιδίου μετ' οὐ πολὺ διήγειραν ἐπ' αὐτοῦ τὴν γενικὴν προσοχὴν, καὶ παντοῦ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ μετὰ θαυμασμοῦ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἴδῃ τὸν μικρὸν σοφόν. Ἐφερον λοιπὸν τὸν μικρὸν Χεϊνέκκεν, πενταετῆ,

εἰς τὴν Αὐλήν. Ἐπικρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλεῖα μὲ πολλὴν παρρησίαν, καὶ ἐξεργάσθη μάλιστα ἐνώπιόν του λογυδριὸν τι λατινιστί. Τὸ παράδοξον τοῦτο μεγάλην ἐκπληξιν ἐπροξένησεν εἰς ὅλην τὴν Αὐλήν. Τὴν ἐκπληξιν δὲ τχύτην ἐπλήθυνεν ὁ Χεινέκκεν, ἀπαγγείλας στίχους τινὰς γαλλιστί πρὸς τιμὴν τῶν ἀκρωμένων αὐτὸν ἡγεμονίδων. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ χορτάσῃ θαυμάζων αὐτόν. Ὅλαι αἱ κυρίαὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐνχγκαλισθῶσι, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς πολλάκις τὸν ἐθώπευσεν.

Τὸ ἀξιαγάπητον αὐτὸ παιδίον ἐπέζησεν ὀλίγον μετὰ τὰς τιμὰς ταύτας· ἡ ὑγεία του δὲν ἦτο τόσο καλὴ. Ἡ δὲ μήτηρ του διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀδύνατον κρᾶσίν του ἐθῆλαζεν αὐτόν, ἐλπίζουσα ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς παιδικῆς του ἡλικίας αἱ δυνάμεις του θὰ ἐνισχύοντο. Ὁ πατήρ του, βλέπων ὅτι ἦτο πλέον ἐν καταστάσει νὰ ἐξακολουθήσῃ κανονικῶς τὴν σειρὰν τῶν σπουδῶν του, καὶ ἀρχίσας ἤδη νὰ τὸν διδάσκῃ τὴν γραφὴν, διέταξε νὰ ἀπογαλακτισθῇ. Ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς τροφῆς του ὑπῆρξε θανατηφόρος· τὰ θιμέλια τῆς ζωῆς του προσβλήθησαν· ἀπίπτη δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πέμπτου ἔτους του.

ΓΡΟΤΙΟΣ,

Σοφὸς Ὁλλανδός.

⊙ ΟΥΓΟΣ Γρότιος, εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων σοφῶν τῆς Ὁλλανδίας, ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἐδειξε σημεῖα τοῦ πρὸς τὰς ἐπιστήμας ἔρωτος, τὸν ὅποιον διετήρησεν ἀκμαῖον ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του. Ἐγεννήθη ἐν

Δέλφῃ τῇ 10 Ἀπριλίου 1583, ἐξ οἰκογενείας ἀρχαίας ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ὁ πατήρ του πεπαιδευμένος ἀνὴρ, γνωρίζων τὴν ἀξίαν καλῆς ἀνατροφῆς, δὲν παρημέλησε τίποτε διὰ τὴν τοῦ υἱοῦ του. Παρέλαβεν ἐπιτηδειοτάτους δίδασκάλους, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ἐπατήρει τὰς σπουδὰς του. Ὁ μαθητὴς ἀνταπεκρίθη λαμπρότατα εἰς τὰς προσπάθειας τοῦ πατρός του, καὶ τόσον ταχείας προόδους ἔκαμεν, ὥστε ὀκταετῆς συνέθεσε στίχους λατινιστί τόσον ἐπιτυχῶς ὅσον γέροντες θὰ ἐδυσκολεύετο. Δεκατετραετῆς συγκατετάχθη μετὰ τῶν σοφῶν, ἐκδούς σύγγραμμά τι, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ ἦτο λησμονημένον ἐν ἐσκονισμένῃ γωνίᾳ τῆς βιβλιοθήκης. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο, λατινιστί γεγραμμένον καὶ ἐν πολλοῖς ἐφθαρμένον, ἐπραγματεύετο περὶ τῶν ἑπτὰ ἐλευθέρων τεχνῶν. Οὕτως ὁ νέος ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν τεχνῶν αὐτῶν, ἐπειδὴ ἠθέλει νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐφθαρμένα.

Δεκαπέντε ἐτῶν ἡλικίαν εἶχεν, ὅτε ὑπεστήριξε θέσεις ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας, τῶν μαθηματικῶν, καὶ τῶν νομικῶν, ἐπευφημούμενος παρὰ πάντων. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τοῦ πρέσβους τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς διαγωγῆς του ἠξιώθη τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἐρρίκου Δ'. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του ἀνέλαβε κατὰ πρώτην φοράν τὴν ὑπεράσπιν δίκης τινός, δεκαεπταετῆς ὢν, καὶ γενικὸς δικηγόρος ἐγένετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐξέδωκε πολυάριθμα ἐξαιρετὰ συγγράμματα, τὰ ὅποια κατέστησαν τὸ ὄνομά του ἀθάνατον. Ἐζητήθη καὶ περιεποιήθη ὑπὸ πολλῶν ἡγεμόνων, κατέλαβε μεγάλας θέσεις, καὶ, ὅπερ μέγιστον, δὲν ἐπαυσέ ποτε νὰ ἦναι ἀνθρωπὸς τίμιος. Ἀπέθανε τῷ 1641, ζήσας ἐξήκοντα ἔτη.

ΒΩΣΙΑΤΩ,

Νίος ποιητής.

Ⓢ βίος τοῦ Βωσιατῶ δεικνύει μέχρι πόσου βαθμοῦ ἔμπορεῖ ἡ καλὴ ἀνατροφή νὰ βοηθήσῃ τὴν φύσιν. Ὁ Φραγκίσκος Ματθαίου Βωσιατῶ ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1645. Ὁ πατήρ του, κωμωδός ὢν, ἐθυσιάσε μέρος τοῦ καιροῦ του καὶ τῆς περιουσίας του διὰ νὰ μορφώσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν τοῦ μονογενοῦς καὶ ἀγαπητοῦ υἱοῦ του. Ὁ νέος μαθητὴς, εἰ καὶ εὐπειθὴς, ὀλίγας ὁμως προσόδους ἔκαμνε· τῷ ἐχρειάζετο πολὺς καιρὸς διὰ νὰ μάθῃ τι, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ εὐτυχὲς ἐκείνο μνημονικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντιλαμβάνονται τὰ πάντα, καὶ ἠναγκάζετο ἵνα ἐννοήσῃ καλῶς τὸ μάθημά του πρὶν τὸ μάθῃ. Δὲν ἐμάνθανε λοιπόν· εἴμῃ ὅ,τι ἐνόει καλῶς. Ἐν τούτοις, καίτοι διάφορος τῶν πλειοτέρων παιδίων εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ὁποίων εἰσέρχονται πλῆθος λέξεων μετὰ μεγίστης εὐκολίας, δὲν ἀπέκαμεν ὁμως ἐκ τῆς βραδύτητος αὐτῆς τῶν προσόδων του, καὶ ἐγνώριζε κάλλιστα ὅ,τι ἐδιδάσκετο. Ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἀνεγίνωσκε καὶ ἔγραφεν ὅπως οὖν καλὰ, καὶ ἤξευρε πολλὰ κατ' ἐκλογὴν τεμάχια τῶν ποιητῶν τοῦ ἔθνους του, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν χάριν ἀπήγγελλε. Ὀκταετὴς ἐξήγει τοὺς Ἑλληνας καὶ Λατίνους συγγραφεῖς, καὶ ὠμίλει εὐχερῶς τὴν Ἰταλικὴν καὶ Ἰσπανικὴν γλῶσσαν. Κατὰ ταύτην περιπού τὴν ἡλικίαν ἤρχισε νὰ γνωρίζηται καὶ ὡς ποιητὴς· τοῦτο δὲ τὸ φαινόμενον ἐξέπληξεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγνώρισαν. Ἡ φήμη τοῦ νέου ποιητοῦ διεδόθη μετ' οὐ πολὺ εἰς ὅλην τὴν πόλιν (τοὺς Παρισίους) καὶ εἰς τὰς

ἐπαρχίαις. Οἱ πρῶτοι γνωστοὶ στίχοι του ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν δούκισσαν Μοντμορενσύ, ἵνα τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ δῶρά τινα, τὰ ὁποῖα ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸν πατέρα του. . . . .

Πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες, περίεργοι ἵνα βεβαιωθῶσι περὶ τῶν προτερημάτων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸ παιδίον τοῦτο, προσεκάλεσαν τὸν πατέρα του διὰ νὰ τοῖς φέρῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Μετὰ γινομένης ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως πρὸς τὸν σοφὸν νέον, κατενόησαν ὅτι ἦτο πολὺ ἀνώτερος παρ' ὅσον εἶχον ἀκούσει.

Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, μήτηρ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἠθέλησε νὰ ἴδῃ αὐτόν. Τὸν ἐνηγκαλίσθη ὡς παιδίον τὸ ὁποῖον τῇ ἐνέπνευσε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον, τὸν παρεκάθισεν εἰς τὴν τράπεζάν της, καὶ τὸν ἀπέστειλε φορτωμένον δῶρα. Ὁ πρωθυπουργὸς Μαζαρίνος, προσκαλέσας αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν του, τόσον ἠὲ εὐχαριστήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς του, ὥστε, πεπαισμένος ὅτι θὰ γείνη ἡμέραν τινὰ μέγας ποιητὴς, ἐνεθάρρυνεν αὐτόν, καὶ διέταξε νὰ τῷ διδῆται σύνταξις πεντακοσίων φράγκων. Ἐφερὲν αὐτόν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του καὶ μετὰ τινα καιρὸν τῷ ἐχάρισε χρυσοῦν ὠρολόγιον, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου παρίσταντο ὅτι αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐστεφάνωνον τὴν προτομήν του, προσθέσας εἰς τὸ δῶρον τοῦτο καὶ συλλογὴν τῶν καλλιτέρων ποιημάτων τῶν γάλλων καὶ ξένων ποιητῶν.

Δεκατριετὴς ὁ Βωσιατῶ εἶχε τελειώσει τὰς σπουδὰς του· τότε δὲ ἐδημοσίευσεν καὶ συλλογὴν τῶν ποιήσεων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὑπὸ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, ἣτις δὲν εἶναι πολὺ μετριόφρων: Ἡ λύρα τοῦ νέου Ἀπόλλωνος ἢ ἡ γεννημένη Μοῦσα τοῦ μικροῦ Βω-

σιατώ. Ἐκόσμησε δὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ διὰ τῶν εἰκόνων τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐξύμνει.

Ἀκόρεστος πάντοτε εἰς τὸ διδάσκεισθαι ὁ Βωσιατῶ ἐπεχειρήθη τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἣτις δὲν ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον· διὰ τὴν κατωρθώσῃ δὲ τὸν σκοπὸν του, μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ὡς ἀκόλουθος τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο συστημένος. Ἡ φήμη του τὸν ἠκολούθησε καὶ εἰς Λονδίνον· καὶ ἐκεῖ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἰδωσιν ὡς καὶ εἰς Παρισίους. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Κρόμβελ, κύριος τότε τῆς Ἀγγλίας, συνωμίλησε μὲ τὸ πρᾶδοξον αὐτὸ παιδίον, καὶ κατεθέληθη ἐκ τοῦ πρώτου πνεύματός του.

Ἐππύξανε δὲ τὸν θαυμασμὸν καὶ τοῦτο. Ὁ Βωσιατῶ μὲθ' ὅλην τὴν μάθησίν του εἶχε διατηρήσει ὅλας τὰς χάριτας καὶ ὅλην τὴν ἀφέλειαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας· εἶχε πρόσωπον ὡραῖον, τὸ δὲ ἀνάστημά του ἦτο πολὺ μικρὸν, ὥστε, ἐν ᾧ ἦτο ἤδη δεκατριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσεος, ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε περᾶσει ἀκόμη τὰ δέκα.

Παρασυρθεὶς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ μαθάνειν, συνέλαβε τὴν ὀχι καλὴν ιδέαν ἵνα ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Εὐρισκόμενος ἐν Πλυμούθῃ, ἐπεβίβασθη εἰς πλοῖόν τι· ἀλλ' ἐκτοτε οὐδεὶς πλέον ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ Βωσιατῶ. Ἰποθέτουσιν ὅτι ἐν τινι τρικυμίᾳ ἀπωλέσθη μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Τότε δὲ μόλις ἦτο δεκατρεσσάρων ἐτῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ,

Μέγας φιλόσοφος.

Ⓢ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ἐγεννήθη, ἐν Ἀθήναις, τῷ 470 πρὸ Χριστοῦ· ὁ πατήρ αὐτοῦ Σωφρονίσκος ἦτο ἀγαλματοποιός, ὥστε καὶ ὁ Σωκράτης, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, παιδιόθεν ἐπέδότη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, καὶ πολλὰς εἰς αὐτὸ προόδους ἐκμαεῖ· παιδίον ἀκόμη ἦτο, ὅτε ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς του κατεσκεύαζεν ἐκ μαρμάρου ἀγαλμάτια, τὰ ὁποῖα ἐκίνουν τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν συγχρόνων του, καὶ οἱ καλλίτεροι ἀγαλματοποιοὶ ἐκήρυττον ὅτι ὁ Σωκράτης μετ' οὐ πολὺ θὰ ὑπερβῇ ὅλους εἰς τὴν τέχνην. Ἀλλ' αὐτὸς τόσον ὑψηλὸν νοῦν εἶχεν, ὥστε τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦς ἐθεώρει μηδαμινούς καὶ ἀναξίους ἑαυτοῦ· ἐσχέπετο δὲ τίνι τρόπῳ νὰ ἠμπορέσῃ διὰ τὴν διδαχθῆ τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, ἀρῆκε τὸ πατρικὸν ἐργαστήριον καὶ ἐσύχναζεν εἰς τὰς φιλοσοφικὰς διδασκαλίαις τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ τῆς περιφήμου Ἀσπασίας.

Κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν τόσον ἐπέδωκεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὥστε ὅλοι τὸν ἐπῆνον καὶ παντοῦ περὶ αὐτοῦ ὠμίλου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκαμεν ἰδικόν του φιλοσοφικὸν σύστημα, καὶ ἐδίδασκεν ἀμισθεὶ τὸν βουλούμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις, ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, παντοῦ· διότι ποτὲ δὲν ἐσύστησεν ἰδιαίτερον καὶ μόνιμον σχολεῖον ἐπὶ πληρωμῇ, ἀν καὶ ἠδύνατο νὰ

αυστήρη τοιοῦτον καὶ νὰ συνάξῃ ἄπειρα πλούτη. Ὁ Σωκράτης εἶχεν ἀμίμητον καλὴν φύσιν καὶ ἠγάπα ἐξ ἴσου ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἐφρόντιζε τόσον περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ συμφέροντος τῆς πατρίδος, ὥστε ὠνομάσθη κοινὸς τῆς πολιτείας πατήρ.

Ὡς καλὸς μαθητὴς ἀνέπτυξε πολὺ περισσότερον τὰς διδασκαλίας τῶν διδασκάλων του· ἐπίστευεν ὅτι εἰς καὶ μόνος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, ὁ πλάστης καὶ συντηρητὴς τοῦ κόσμου, ἀν καὶ ποτὲ δὲν ἐκήρυξε τὸ τοιοῦτον δημοσίως, φοβούμενος τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ δεισιδαιμονίᾳ των ἐπίστευον πολλοὺς θεοὺς καὶ θεὰς, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο (ὡς τοῦτο ἀπέδειξεν περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του) μήπως τὸν φονεύσωσιν οἱ εἰδωλολάτραι, ἀλλὰ μὴ δὲν τὸν ἀφίσωσι πολὺν καιρὸν διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας. Μαθηταὶ του ὑπῆρξαν ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Κρίτων, ὁ Κίβης, ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἱ ὅποιοι διὰ σεφῶν συγγραμμάτων καὶ διδασκαλιῶν ἐπολλαπλασίασαν τὰς γνώσεις τοῦ διδασκάλου των. Διὰ τῶν φιλοσοφικῶν δὲ τούτων γνώσεων τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὠριμασμένον διὰ νὰ παραδεχθῇ μετὰ πολλῆς εὐκολίας τὰς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἄλλ' ὁ καλοκχεῖνος καὶ μέγας οὗτος φιλόσοφος, ἀντὶ πάσης ἀμοιβῆς, κατεδικάσθη ὑπὸ των συμπολιτῶν του νὰ πῆ το κώνειον, διότι κατηγορήσαν αὐτὸν δύο ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, ὁ Ἄνωτος καὶ Μέλिटος, ὅτι δῆθεν εἰσῆγαγε νέους θεοὺς καὶ διέσθαιρε τοὺς νέους. Κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του ὠμίλησε φιλοσοφικώτατα περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτε ἔπιπε τὸ κώνειον (φαρμάκιον), δὲν ἔδειξε κανέν σημεῖον δουλίας, τούναντιον

δὲ, ἐφάνη πολὺ γενναῖος καὶ ἀφοβος· ἦτο δὲ τότε ἑβδομηκοντούτης.

Μετὰ τὸν θάνατόν του οἱ Ἀθηναῖοι, ἀναγνωρίζοντες ὅπερ ἔπραξαν μέγιστον ἐγκλήμα, τὸν μὲν Μέλιτον κατεδίκασαν εἰς θάνατον, τοὺς δὲ λοιποὺς συνενόχους του ἐξώρισαν. Ἐν γένει δὲ ὅλοι ἦσαν εἰς κοινὸν πένθος· τὰ γυμνάσια ἐκλείσθησαν καὶ οἱ γυμνασιακοὶ ἀγῶνες κατέπευσαν. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἀναφέρει, ὅτι ὅσοι συνήργησαν εἰς τὴν ἀξιολύπητον ταύτην συκοφαντίαν, τόσον πολὺ ἐμισοῦντο παρ' ὅλων, ὥστε οὔτε νερόν οὔτε φῶς ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς κανεῖς, μάλιστα δὲ καὶ ὁ τόπος, ὅπου αὐτοὶ ἐλούσθησαν, ἐπλύντο διὰ νὰ μὴ ἐγγίση τις καὶ μολυνθῇ. Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τιμὴν τοῦ Σωκράτους ἔστησαν γάλκινον αὐτοῦ ἀνδριάντα εἰς τὸν μάλιστα συχνάζομενον τόπον, τὸ Πομπεῖον.

Περὶ αὐτοῦ φέρεται καὶ ὁ ἐξῆς χρησμός: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σωφότερος Εὐριπίδης, ἀνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ ΠΟΣΤΕΛΟΣ,

Σοφὸς Γάλλος.

Ⓢ ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ Ποστέλος ἐγεννήθη τῷ 1510 ἐκ γονέων πτωχοτάτων. Ὀκταετῆς ὢν ἐμείνεν ὄρφανός ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς· ἀλλὰ καὶ οὕτω κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, καὶ εἰς τὸ δέκατον τέταρ-

τον έτος τῆς ἡλικίας του ἦτο εἰς θέσιν νά μετέλθῃ τὸν διδάσκαλον εἰς χωρίον τι πησιὸν τῆς Ποντοῦσης. Ἡ μόνη ἐπιθυμία του ἦτο νά ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του· διό, ἀμα ἐσύναξε μικράν τινα ποσότητα χρημάτων, ἦλθεν εἰς Παρισίους, καὶ συγκατώκησε μετὰ πολιῶν μαθητῶν, διὰ νά καταστήσῃ τὰ ἐξοδὰ του εἰκονομικώτερα. Ὅγλήγωρα ὅμως τὸ μετενήησε, διότι τὴν πρώτην ἐκείνην νύκτα τῷ ἐκλάπησαν τὰ χρήματα καὶ τὰ ἐνδύματά του. Τοῦτο ἦτο μεγίστη δι' αὐτὸν δυστυχία· διότι ὄχι μόνον δὲν ἠδύνατο πλέον νά ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀλλὰ καὶ τὸ ψῦχος τῷ ἐπροξένησε τόσῳ μεγάλῃν ἀσθένειαν, ὥστε ἠναγκάσθη νά μείνῃ ἐπὶ δύο ἔτη εἰς νοσοκομεῖόν τι. Ἄλλος νέος, μὴ ἔχων τὸ θάρρος του, θὰ ἀπέβαλλε τὴν ἐλπίδα ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀλλ' ὁ Γουλλιέλμος ἔμενεν ἐτι μᾶλλον ἀκλιόνητος εἰς τὸ σχέδιόν του.

Ἦτο καιρὸς τοῦ θέρους· μετέβη εἰς τὴν παιδιάδα τῆς Βώκης καὶ ἐσταχυολόγει ἐκεῖ μετὰ πολλῶν ἄλλων δυστυχῶν. Διὰ τῆς ἀόκνου ἐργασίας του ἠμπόρεσε νά προμηθευθῇ ἐν φόρεμα, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους διὰ νά ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του, ὅπου προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καθηγητοῦ τινος. Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ καλοῦ μνημονικοῦ του κατώρθωσε θαυμασίας προόδους. Ἐγνώριζεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατό τις τότε νά γνωρίζῃ. Ἐκτὸς τῶν νεκρῶν γλωσσῶν, τὰς ὁποίας ἐμάνθκων τότε, ἐσπούδασε καὶ τὰς ὀμιλουμένας γλώσσας, πρὸ πάντων δὲ τὰς ἀνατολικὰς· ἔλεγε, μετὰ συγκεχωρημένης αὐτῷ ὑπερηφανείας, ὅτι ἠδύνατο νά περιέλθῃ ὅλην τὴν γῆν χωρὶς νά μεταχειρισθῇ διερμηνεία οὐδαμοῦ. Γὰ προτερήματά του ἐπέσυρκεν τὴν προσοχὴν τοῦ

Φραγκίσκου Α', ὅστις, ἀγαπῶν ἵνα ἀνταμείδῃ ἢ μεταχειρίζηται πάντα ἄξιον ἄνθρωπον, ἐστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀνατολίην, ὅπου ὁ Ποστέλος ἐτελειοποιήθη εἰς τὰς γλώσσας, καὶ ὁπόθεν μετέφερε πλείστα πολύτιμα χειρόγραφα. Ἐνεκα τοῦ ταξειδίου του ἐκείνου κατέλαβε τὴν βασιλικὴν καθηγητικὴν ἑδραν τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν γλωσσῶν μὲ ἀδρόν μισθόν.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο λίαν σοφός, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπεν ἡ κρίσις. Διὸ ἐν τοῖς πολυαριθμοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ γελοῖα. Ἀπέθανε δὲ τῷ 1581.

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗΣ,

Περίληψις ζωγράφου.

Οσοὶ τῶν νέων δυσχεραίνουσι διὰ τὰ ἐλάχιστα ἐμπόδια, ἄς ἀναγνώσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπόμενον ἀρθρον, καὶ θὰ πεισθῶσιν ὅτι «πόνω τὰ καλὰ κτῶνται», καὶ ὅτι οἱ δοξασθέντες ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔτυχε νά ἔχωσι τὰ μεγαλείτερα μέσα διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των, ἀλλ' ἐκεῖνοι μᾶλλον οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν εἰς τὰς σπουδὰς των τὸν μεγαλείτερον ζῆλον καὶ τὴν μεγαλειτέραν καρτερίαν.

Πέτρος ὁ Κροτωνιάτης, γεννηθεὶς εἰς Κρότωνα, πόλιν τῆς Ἰταλίας, εἶχε μεγίστην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἀλλ' ἡ περιουσία του ἐφαίνετο ὅτι κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγνοίαν. Ἐπάλασε κατὰ τῆς τύχης χωρὶς νά ἤξεύρῃ το ἀποδοσόμενον. Μετέβη εἰς Φλωρεντίαν, ἀσυλον

τότε καὶ σχολαίον τῶν ὠραίων τεχνῶν, κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, χωρὶς νὰ τρίψῃ οὐδὲ μίαν ἐλπίδα, εἰ μὴ μόνον τὴν τῆς ἐπιχειρήσεως. Μεθ' ὅλην τὴν φρικιώδη ταύτην κατάστασιν, χωρὶς νὰ ἀπωλέσῃ τὸ θάρρος του, ἔλαβε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ γείνη ζωγράφος. Καθ' ὅλην τὴν πλουσίαν Φλωρεντίαν δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον, εἰ μὴ μόνον ἓν πτωχόν, ὡς αὐτόν, παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς Κρότωνος μετέβη παρὰ τῷ Καρδινάλιῳ Σαχέττη ὡς ὑπηρέτης εἰς τὸ μαγειρεῖον. Πρὸς αὐτόν λοιπὸν ἀπηυθύνθη, ὁ δὲ μικρὸς συμπατριώτης του τὸν ὑπεδέχθη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, εἰμοιράσθη μετ' αὐτοῦ τὸ δεῖπνόν του, καὶ νέαν ζέσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸ θάρρος του διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἡμίσεως τῆς κλίνης του, καὶ διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ τὸν τρέψῃ ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ ἐκ τοῦ μαγειρείου του.

Ἦσυχος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς κυριωτέρας ἀνάγκας τοῦ βίου, ὁ Πέτρος ἐπέδωθη εἰς τὴν σπουδὴν μετ' ἀπιστεύτου ζέσεως, καὶ ἔκαμε προόδους, αἵτινες ἀδρῶς ἀντήμειψαν τὰς στερήσεις του. Μεγάλως θὰ συνεκινεῖτό τις, ἐὰν ἐβλεπε τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον, στερούμενον πάντων, μὴ ἔχων οὐδένα ὅπως τὸ διευθύνῃ εἰς τὴν διαγωγὴν του καὶ τὰς σπουδὰς του, οὐχ ἥττον ὁμως ἐργαζόμενον μετ' ἐπιμονῆς ἀεὶποτε καρποφορούσης, καὶ μόλις στιγμὰς τινας ἀναπαυόμενον καθ' ἡμέραν. Τὸ λογικὸν του ἐξεῖχεν ὡς καὶ τὸ γεννητικὸν πνεῦμά του· οὐχ ἥττον ὁμως καὶ ὁ νέος φίλος δὲν ἐψεύσθη διὰ τὴν γενναιοδωρίαν του· ὅ,τι αὐτὸς ἐκέκτητο, καὶ εἰς τὸν Πέτρον ἀνῆκεν ἐπίσης, αὐτὸς δὲ τακτικῶς τῷ ἔφερον ὅλας ὅσας ζωγραφίας κατεσκευάζεν, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα οἱ τοῖχοι τοῦ μικροῦ οἴκηματός των ἐκαλύφθησαν ὑπ' αὐτῶν. Συχνάκις ὁ Πέτρος

ἐπρομηθεύετο ἱκνὸν ἄρτον καὶ ἀνεχώρει ἵνα σπουδάσῃ εἰς μεμακρυσμένα μέρη· ἂν δὲ ἡ νύξ κατελάμβανεν αὐτόν ἐκεῖ, ἐκοιμάτο εἰς ἀσφαλές τι μέρος καὶ ἐπερίμενε τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τίνα τῶν ἀπουσιῶν του τούτων, πολλαὶ τῶν ζωγραφιῶν του περιήλθον, κατὰ τύχην, εἰς χεῖρας τοῦ Καρδινάλιου Σαχέττη. Ὁ Καρδινάλιος, θαυμάσας τὴν διακεκριμένην ἀξίαν των, ἠρώτησε περὶ τοῦ ζωγραφίσαντος αὐτάς, καὶ πολὺ ἐξεπλάγη μαθὼν ὅτι ἦσαν ἔργα πτωχοῦ τινος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ἔτρεφεν εἰς τῶν παρμαγείρων του· ἠθέλησεν εὐθὺς νὰ ἴδῃ τὸ παράδοxon τοῦτο παιδίον, ἀλλὰ ζητήσαντες παντοῦ, ἔμαθον ὅτι οὐδεὶς τὸ εἶδεν ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν εἰς τὸ μέγαρον. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψαν τὸν μικρὸν Πέτρον εἰς ἀπόκεντρόν τι μοναστήριον, οἱ μοναχοὶ τοῦ ὁποῖου καταθεληθέντες ἐκ τῆς ἐπιμελείας του ὅπως ζωγραφίσῃ εἰκόνα τινὰ τοῦ Ἰησοῦ, τῷ παρεχώρησαν ἓν μικρὸν οἶκημα καὶ θέσιν εἰς τὴν δευτέραν τράπεζαν· ὁ Πέτρος ὠδηγήθη εἰς τὸν Καρδινάλιον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, τῷ προσδιώρισε σύνταξίν τινα, καὶ τὸν ἐσύστησεν εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων τῆς ζωγραφικῆς σχολείων ἐν Ῥώμῃ.

Ὁ Πέτρος, ἔχων εὐγενεστάτην ψυχὴν, δὲν ἐλησμόνησεν ἐκεῖνον ὅστις τὸν ὑπεστήριξεν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δυστυχίας του· ἅμα ἀπέβη μέγας ζωγράφος, ἐκέρδισεν ἀπειρα χρήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέπλησεν εὐεργεσιῶν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν αἰτία τῆς τοιαύτης εὐτυχίας του.

ΒΩΚΑΝΕΩΝ,

Περίφημος μηχανικός.

Μικρά τις περιστάσις χρειάζεται ενίοτε διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ πνεῦμα παιδίου τινός καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς συναισθησίν περὶ τοῦ μέλλοντός του. Ὁ Βωκανεὼν κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν δὲν διεκρίνετο κατ' οὐδέν ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του. Ἡ μήτηρ του πολλάκις τὸν ἐφίερεν εἰς ἀνθρώπους πολλοὺς ἔχουσα οἰκτικὰς ὑποθέσεις· ἡμέραν τινὰ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν δίοδον οἰκίας τινός ὅπου ὑπῆρχεν ἐν ἐκκρεμῆς ὠρολόγιον. Τὸ παιδίον κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρήθη πολὺ, ὕστερον ὅμως ἐπίδωθη εἰς ἀκριβῆ πρατήρησιν τοῦ ἐκκρεμοῦς. Πολὺ ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, ἵνα μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ μηχανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκινεῖτο ὁ φακὸς καὶ ἐστρέφετο ἢ βελόνῃ. Ἡ ἐξέτασις αὐτῆ ἐγένετο τὴν κεφαλὴν του ἰδέας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ θεὰ τῆς μηχανῆς διὰ μόνων τῶν ὑέλων τὸν κατέστησε μηχανικὸν ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του. Διὰ μόνου τοῦ μαχαιρίου του κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ὠρολογίου ἐκ ξύλου· λαθῶν ὡς δῶρον παρὰ τῆς μητρὸς του ἐν παρεκκλήσιον ξύλινον, ἐκόσμησεν αὐτὸ διὰ μικρῶν ἀγγέλων τῶν ὁποίων αἱ πτέρυγες ἀνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο, ὡς καὶ ἱερεῖς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐμιμοῦντο ἐκκλησιαστικὰς πράξεις. Διὰ τῶν παιγνιδίων τούτων ἐσθασεν εἰς θαυμασίας ἀνακαλύψεις ἐν τῇ μηχανικῇ. Τῷ 1738 κατασκεύασε καὶ ἐξέθηκε δημοσίως, ἐν Παρισίῳ, αὐτόματόν τι τὸ ὅποιον ἐπαῖξε διὰ τοῦ αὐλοῦ ὁ-

κτὼ ἕως δέκα σκοπούς. Ὁ αὐλητὴς οὗτος διὰ μὲν τοῦ σόματός του ἐφύσα τὸν αὐλόν, διὰ δὲ τῆς γλώσσης του διέτεμνε τὸ φύσημα, καὶ διὰ τῶν δακτύλων του ματέβαλλε τὰς φωνάς. Τὸ ὑπόδειγμα δὲ τοῦτο διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐπειτα καὶ ἕτερον κατασκεύασεν ὁ Βωκανεὼν ἔκαμεν νῆσσαν (πάππιαν), ἣτις ἐλάμβανε σῖτον, τὸν ἐχώνευε καὶ τὸν ἐξέβαλλεν· ἔπειτα κατασκεύασεν ἕνα τυμπανιστὴν παίζοντα περὶ τοὺς εἰκοσι σκοπούς.

Τὸ πνεῦμά του εἰργάσθη καὶ εἰς πράγματα ὠφέλιμα εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀνεκάλυψε μύλους διὰ τὴν μέταξαν, περιάπτα (δουλάπια) διὰ τῶν ὀπείων ἐν μόνον παιδίον ἠδύνατο νὰ κατασκευάζῃ τὰ ὠραιότατα γνωστὰ ὑφάσματα. Ἐκέκτητο πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀγάπην τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ χαρακτὴρ του ἦτο γλυκὺς καὶ ἡ ψυχὴ του εὐαίσθητος, τὰ δὲ ἦθη του καθίστων αὐτὸν εἰς ἀκρον σεβαστόν. Εἰργάσθη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἂν καὶ περὶ τὰ τέλη προσεδόληθη ὑπὸ δεινῆς ἀσθενείας. Ὀλίγας πρὸ τῆς τελευτῆς του ἡμέρας κατεγίνετο ἀκόμη εἰς κατασκευὴν μηχανῆς προωρισμένης ἵνα συγκροτήσῃ ἀτελεύτητον ἄλυσον. «Ἰαχύνετε, ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐργάτας, δὲν θὰ ζήσω ἴσως πολὺ ἵνα ἐξηγήσω τὴν ἰδέαν μου ὀλόκληρον.»

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΕΜΗΣ.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Μεμῶν παρήγαγε πολλοὺς ἐπιφανεῖς ἀνδρας, διακρινέντας διὰ τὴν πρῶτον ἀνάπτυξιν τοῦ

πνεύματος καὶ τῶν γνώσεών των. Ὁ Ἰωάννης Μέμης, γεννηθεὶς τῷ 1490, ἔκαμε τόσω ταχείας προόδους εἰς τὴν νομικὴν, ὥστε εἰκοσαετῆς ὢν ἐδίδασκε, παρὰ πάντων ἐπισημοῦμενος, ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Τολώσσης. Οἱ πρεσβύτατοι νομοδιδάσκαλοι εὐχαρίστως μετέδαινον χάριν ὠφελείας, ἵνα ἀκροασθῶσι τῶν μαθημάτων τοῦ νεανίου. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἑρρίκου ὠδεύειν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς του. Κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς, χαίρων πολλὴν ὑπόληψιν, τὰ νομικὰ εἰς τὸ αὐτὸ πανεπιστήμιον τῆς Τολώσσης. Ἀξίως τῶν προτερημάτων του κατέσχεν ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους ἐπιστήμους θέσεις. Διωρίσθη σύμβουλος ἐν τῷ μεγάλῳ συμβουλίῳ, σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, σφραγιδοφυλάξ τοῦ βασιλείου τῆς Ναβάρρας, θησαυροφυλάξ, καὶ τέλος σφραγιδοφυλάξ τῆς βασιλίσσης Λουδοβίκης, γήρως Ἑρρίκου Γ'. Ἴδου ἀρετῆς εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ποιηθείσης περὶ τῶν σπουδῶν του :

« Ὁ πατήρ μου, λέγει, μοὶ ἔδωκεν ὡς παιδαγωγὸν τὸν Ἰωάννην Μελοῦδον, μαθητὴν τοῦ Δωζιάτου, ἐκλέξας αὐτὸν διὰ τὴν χρηστὴν διαγωγὴν του, ἵνα μὲ ὀδηγῆ μέχρις οὗ δυνηθῶ νὰ διευθύνω αὐτὸς ἑαυτὸν, ὅπερ καὶ ἐγένετο· ὁ παιδαγωγός μου τόσον πολὺ ἐπρόχωρησεν εἰς τὰ μαθήματά του διὰ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν ἀπιστεύτων ἐργασιῶν του, ὥστε πολὺ περισσότερον ἐμοῦ ἐπροόδευεν, ὡς νὰ εἶχον ἀπαίτησιν διὰ νὰ μὲ διδάξῃ, τότε δὲ ἔπαυσε τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν, ὅτε εἰσῆλθον εἰς ὑπηρεσίαν. Μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου εἰσῆλθομεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Βουργωνίας, κατὰ τὸ 1542, εἰς τὴν τρίτην τάξιν. Ὁ πατήρ μου ἔλεγεν ὅτι ἡ ἑκτὸς τῆς σχολῆς δι-

» εἴωσις αὕτη ἀπέβλεπε δύο πράγματα, πρῶτον εἰς τὴν
» διατήρησιν τῆς φαιδρᾶς καὶ ἀθώας νεότητος, καὶ δεύ-
» τερον εἰς τὴν σχολαστικὴν μαθητείαν, ἣτις ἀποσκορα-
» κίζει πᾶσαν οἰκιακὴν θρύψιν καὶ ἀδυναμίαν. Αἰθάνομαι
» ὅτι οἱ δεκαοκτὼ ἐκεῖνοι μῆνες μοὶ ἐπροξένησαν μέγα
» καλὸν ἔμαθ'· νὰ ἀποστηθίζω, νὰ συζητῶ καὶ νὰ δη-
» μηγορῶ δημοσίως. Ἐγνώρισα τίμια παιδία· ἔμαθα τὴν
» λιτὴν σχολαστικὴν ζωὴν, καὶ νὰ κανονίζω καλῶς τὰς
» ὥρας μου· οὕτως ἐξελθὼν ἐκεῖθεν, ἀπήγγελλον δημο-
» σίως πολλὰς χιλιάδας λατινικῶν σίχων καὶ δισχιλίων
» ἐκ τῶν ἐλληνικῶν, ἀρμοζόντων εἰς τὴν ἡλικίαν μου.
» Ἀπήγγελλον ἀπὸ στήθους τὸν Ὅμηρον, ἀπ' ἀρχῆς
» μέχρι τέλους, ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἀπήλαυ-
» σα πολλὴν ὑπόληψιν μεταξύ τῶν συγχρόνων μου.

» Τῷ 1542 ἐστάλην εἰς Τολώσσαν διὰ νὰ σπουδάσω
» τὰ νομικὰ, μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ
» μου, ὑπὸ τὴν ἐπισκοπίαν εὐγενοῦς τινος γέροντος, ὅς-
» τις εἶχεν ἰδεῖ πολλὰς πόλεις καὶ ἔθνη. Ἐκεῖ ἐσυνειθί-
» ζομεν νὰ ἐγαιρώμεθα τὴν τετάρτην ὥραν, καὶ μετὰ τὴν
» συνήθη μας προσευχὴν κατευθυνόμεθα εἰς τὰ μαθή-
» μακτα τὴν πέμπτην, τὰ παχέα βιβλία μας ὑπὸ τὴν μα-
» σχάλην, καὶ τὰ μελανοδοχεῖά μας εἰς τὰς χεῖρας ἔχον-
» τας. Ἠκροαζόμεθα τὰ μαθήματά μας κατὰ συνέχειαν
» μέχρι τῆς δεκάτης. Ἐπειτα ἤρχόμεθα εἰς τὸ γεῦμα,
» ἀφ' οὗ πρότερον ἐν σπουδῇ ἐκάμνομεν σύγκρισιν τῶν
» ὅσα εἶχομεν γράψει. Μετὰ τὸ δεῖπνον παίζοντες ἀνεγι-
» κώσκομεν τὸν Σοφοκλῆ ἢ τὸν Ἀριστοφάνη, τὸν Κι-
» κέρωνα, τὸν Βιργίλιον ἢ τὸν Ὀράτιον. Κατὰ τὴν μίαν
» Μ. Μ. εἰς τὸ μαθημα, τὴν δὲ πέμπτην εἰς τὴν κατοι-
» κίαν, ὅπου μέχρι τῆς ἑκτῆς ἐπανελαμβάνομεν καὶ ἐ-

ἐξήγει ἐλευθέρως τὸν Κορνήλιον Νέποτα· εἰς τὸ ἕκτον ἀνεγίνωσκε τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν. Πρὸς δὲ τούτοις κάλλιστα ἐγνώριζε τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀριθμητικῆς, τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Γεωγραφίας· ἐν διστήματι τεσσάρων ἐβδομάδων κατώρθωσε νὰ γράφῃ ὀρθῶς καὶ εὐχερῶς.

Τὸ σπίνιον τῆς διευκολύνσεως ταύτης· καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς προελθοῦσαι ταχεῖαι πρόοδοι κατέπληξαν τοὺς πάντας, καὶ μεγάλην φήμην ἐπροξένησαν εἰς τὸν Ἰωάννην· πανταχόθεν συνέρρεον ἄνθρωποι διὰ νὰ ἴδωσι τὸ παράδοξον τοῦτο παιδίον.

Ὁ πατὴρ του, Μαρκήσιος Μοντκλάμ, γνωρίζων τί ἐστι καλὴ ἀνατροφή καὶ τίνες αἱ ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαι, οὐδὲν χρηματικὸν ἐξοδὸν παρημέλησεν ἵνα προμηθεύσῃ εἰς τὸν υἱὸν του ἀρίστους διδασκάλους· ὁ δὲ παιδαγωγὸς του Δυμᾶς τόσῃν τρυφεράν ἀγάπην ἔλαβε πρὸς τὸν μαθητὴν του, ὥστε μηδὲ μίαν στιγμὴν ἀπεχωρίζετο ἀπ' αὐτοῦ· τὸν συνώδευσεν εἰς Μομπελιέρον, Γρενόβλην, Λυὼν καὶ Παρισίους, ὅπου ὁ νέος Μοντκλάμ διήγειρε μέγιστον θαυμασμόν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσι πῶς τόσον νέον παιδίον ἤξευρεν ἤδη τόσα πράγματα, καὶ πότε εὔρε τὸν καιρὸν διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τόσα βιβλία. Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἀντήχουν ἐκ τῶν ἐπαίνων του, καὶ ἔγεινε τὸ κυριώτερον ἀντικείμενον ὄλων τῶν συναναστρωσῶν. Ὅσοι εἶχον ἐπ' αὐτοῦ μεγίστας ἐλπίδας· ἀλλὰ δυστυχῶς! ἕως ἐδῶ ἐπέπρωτο νὰ οὐδέσῃ· τὸ θαῦμα τοῦτο ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φανῇ καὶ ἀμέσως νὰ ἐξαφανισθῇ· τὸ ἀδυσώπητον τοῦ Χάρωνος δρέπκνον ἀφῆρπασε τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆ 8ῆ Ὀκτωβρίου 1626, εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν. Ἀνάγκη

» πεθεωροῦμεν τὰ βιβλία μας· μετὰ ταῦτα ἐδειπνοῦμεν
» καὶ ἀνεγινώσκομεν ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ. Τὰς ἑσπ-
» τὰς, τὸ πρῶτ' εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ τὸ ἑσπέρας εἰς
» τὸν ἑσπερινόν· τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, ὀλίγην μου-
» σικὴν καὶ περίπατον. Ἐνίοτε μετεβαίνομεν ἵνα γευμα-
» τίσωμεν παρὰ τοῖς πατρικοῖς μας φίλοις, οἱ ὅποιοι μᾶς
» προσεκάλουν πολὺ συχνότερον παρ' ὅσον ἡμεῖς ἠθέ-
» λωμεν. Τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰς τὰ βιβλία.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΝΤΚΛΑΜ.

Ⓢ ΙΩΑΝΝΗΣ Μοντκλάμ ἐγεννήθη εἰς Νίμην τῆς Γαλλίας τῷ 1719. Ἐκ τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας ἀνηγγέλθη ὡς θαῦμα. Εἰς τῶν συγγενῶν του, ὀνόματι Δυμᾶς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἐπελήφθη τῆς καλλιέργειας τοῦ πολυτίμου τούτου φυτοῦ. Οὗτος δὲν μετεχειρίσθη τὰ συνήθη μέσα διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ νέου του μαθητοῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν ἀνάγνωσιν μετεχειρίσθη στοιχεῖα ἐν εἶδει τυπογραφείου, διὰ τῶν ὁποίων ὁ νέος μαθητὴς πιζῶν ἐμάνθανε κατὰ πρῶτον ἵνα διακρίνῃ τὰ γράμματα, ἔπειτα δὲ νὰ συνκρομολογῇ αὐτὰ καὶ οὕτω νὰ σχηματίζῃ λέξεις.

Ἀμα ἠδυνήθη ἡ ἐναρθρόνη λέξις, ἔμαθε καὶ νὰ ὀνομάζῃ ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου· οὕτως ἐν ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ κάλλιστα τὴν γαλλικὴν καὶ λατινικὴν εἴτε ἐν βιβλίοις εἴτε ἐν χειρογράφοις· εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤρπασε νὰ μανθάνῃ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὸ πέμpton

ἵνα πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀγαθότης τοῦ χαρακτήρος του ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ γεννητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα· διότι ὁ παιδαγωγὸς του Δυμᾶς κτελήθη ὑπὸ τὸσω σφοδρᾶς λύπης διὰ τὸν θάνατόν του, ὥστε ἔχασε μὲν τὸ λογικόν του, βαρεῖα δὲ ἀσθένεια ὠδήγησεν ἔπειτα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἰδου.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΒΙΝΙΩΝ,

Σοφὸς Γάλλος.

Ὁ Ἱερώνυμος Βινιῶν ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1589, ἐξ οἰκογενείας ἣ ὁποία πάρηγαγε πολλοὺς ἐπιστήμους ἀνδρας. Ὁ πατήρ του ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλός του· ἤρχισε δὲ τὰς σπουδὰς του, ἀφ' οὗτου ἤρχισε νὰ ἐναθρόνη λέξεις. Ἐπιμελήθη εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, ἔγεινε μετ' οὐ πολὺ κάτοχος αὐτῶν. Δεκαετῆς ὢν διωρίσθη παρὰ τῷ πρίγκηπι Κονδὲ χάριν ἀμίλλης. Ὁ πρῶτος οὗτος σοφὸς ἐδημοσίευσε τότε Περιγραφὴν τῆς ἀγίας γῆς, ἣ ὁποία θὰ ἐπροξένη τιμὴν εἰς ἀνθρώπον ἐγγηράσαντα εἰς τὰς ἐπιστήμας· τρία δὲ μετὰ ταῦτα ἔτη, ὅτε ὀκταδὴ ἦτο δεκαετής, ἐσύνθεσε διὰ τὸν νέον δοῦκα τῆς Βενδόμης, παρὰ τῷ ὁποίῳ διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Δ', Πραγματεῖαν περὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων, καὶ εἰς τὸ δέκατον τέταρτον αὐτοῦ ἔτος τὸ περὶ Ἐκλογῆς τῶν Παπῶν, νέου εἴδους βιβλίον, γεγραμμένον μετὰ πολυμαθείας, ἣ ὁποία τόσον ἐξέπληξε καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς τοῦ αἰῶνός του, ὥστε

ἀνεζήτουν τὸν νέον αὐτόν, ὡσάν ἀνεζήτουν πολυμαθὴ τινὰ γέροντα. Ὁ Ἐρρίκος Δ', εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας καὶ τοῦ πνεύματός του, διώρισεν αὐτόν ἐν εἰδει πικιδίου τῆς τιμῆς παρὰ τῷ πρίγκηπι διαδόχῳ, ὕστερον δὲ Λουδοβίῳ ΙΓ'. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὐρισκόμενος συνέδεσε τὴν αὐλήν μετὰ τῶν ἐπιστημῶν.

Σοφὸς τις Γάλλος, ὁ κύριος Σιρμόνδος, ἀγνοῶν τὰ περὶ αὐτοῦ, ἀπήντησεν αὐτὸν ἀναγινώσκοντα μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐν τινι βιβλιοπωλείῳ. Ἐνῷ ὁ κύριος Σιρμόνδος ὠμίλει μετὰ τοῦ βιβλιοπώλου, ἀνθρώπος τις γνώριμος του ἐπλησίασεν αὐτόν καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τινος ἀπορίας τοῦ λίαν δυσκόλου. Ὁ σοφὸς Γάλλος εὐρέθη στενοχωρημένος· τ. τε ὁ νέος Ἱερώνυμος μας, πλησίασας, ἔλαβε μετριοφρόνως τὸν λόγον καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν μετὰ τῆς ὀξυνοίας καὶ πολυμαθείας, ὥστε ὁ κύριος Σιρμόνδος ἐμείνεν ἐκπληκτός, παρεκάλεσε δὲ αὐτόν νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. Μετὰ τινὰ καιρὸν ἀπήντησε τὸν περίφημον Λερέβρον, καὶ διηγήθη εἰς αὐτόν τὸ συμβᾶν, προσθέσας ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν τῷ ἐφαίνετο μεγαλειότερος τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν. «Τί, φίλε μου, ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ Λερέβρος, εἰσθε ὁ μόνος τῶν σοφῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἀγνωστος ὁ νέος Ἱερώνυμος Βινιῶν; δὲν ἠπατήθητε πολὺ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν του· εἶναι γέροντων δωδεκαετής, εἶναι διδάκτωρ τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Ἐὰν ζήσωμεν καὶ οἱ δύο μας, ἀφεικτικῶς θὰ ἴδωμεν αὐτόν διδάσκαλον τῶν σοφωτέρων καὶ λογιωτέρων τοῦ αἰῶνός μας».

Ἡ προφητεία αὕτη ἐπληθήθεισεν. Ὁ Ἱερώνυμος Βινιῶν ἐγείνεν εἰς τῶν σοφωτέρων καὶ ἐναρετωτέρων τῆς

ἐποχῆς του· ἐτελεύτησε δὲ τῷ 1566, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν.

ΓΑΣΣΕΝΔΗΣ,

Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος.

Ⓢ ΠΕΤΡΟΣ Γασσένδης ἐγεννήθη τῷ 1598 εἰς Χαντερσιέρην τῆς Προβηγκίας· ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἐφάνη ὅτι θὰ γείνη μέγας ἀνὴρ. Πνεύματος ζωηροῦ καὶ μνημονικοῦ ἐξόγου, ὁ Πέτρος ἐζήτει ἀκαταπαύστως νὰ διδάσκηται, καὶ ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε ἴκανοποιεῖ τὴν εὐτυχῆ περιέργειάν του. Οἱ γονεῖς του δὲν ἦσαν πλούσιοι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἀντροφῆς ἀνωτέρας πάσης περιουσίας, τίποτε δὲν παρημέλησαν διὰ νὰ χωρηγῆσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θησαυροῦ τούτου. Ἡ παιδίον προωρισμένον ὑπὸ τῶν γονέων του διὰ τὴν ἱερωσύνην, ἐφαίνετο, τρόπον τινά, ὅτι ἀπὸ τοῦ τετάρτου αὐτοῦ ἔτους προητοιμάζετο εἰς αὐτὴν, ἀπαγγέλλον μικρὰ λογύδρια, τὰ ὅποια ἀπεστήθιζε.

Μετ' οὐ πολὺ ὁμως ἄλλη τις διάθεσις ἀνεπτύχθη εἰς αὐτόν· ἡ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ διασπαρμένων ἀστέρων ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν ἵνα γνωρίσῃ τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ μεγάλα ταῦτα σώματα διατηροῦνται εἰς τὴν θαυμασίαν ἀρμονίαν· συχνάκις συνέβαινε νὰ μὴ κοιμηθῆ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν θεῖαν ὠραίαν τινὸς νυκτός.

Ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων ἀπέκτησεν ἀρετὰς γνώσεις. Ἐσπέραν τινὰ εὕρισκετο μετὰ τινων παιδίων ὀμηλικῶν εἰς τινὰ κῆπον· ἠγέρθη τότε φιλονεικία ἐπὶ τῆς κινήσεως τῆς σελήνης καὶ τῶν νεφῶν· οἱ μικροὶ φίλοι του, ἐπιστηριζόμενοι εἰς τὸ φαινόμενον, ἔλεγον ὅτι ἡ σελήνη ἐσύρετο σιγᾶ σιγᾶ ἐπὶ τῶν νεφῶν, ἐν ᾧ τὰ νέφη ἔμενον ἀκίνητα. Ἀλλ' ὁ νέος Γασσένδης δὲν ἀστειεύεται· ὀδηγεῖ αὐτοὺς ὑποκάτω δένδρου τινός, καὶ παρατηρεῖ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ σελήνη ἐφαίνετο πάντοτε μεταξὺ τῶν ἰδίων φύλλων, ἐν ᾧ τὰ σύννεφα ἐφαίνοντο ὅτι ἐφρευγον ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἐδείκνυεν ὅτι ἡ κρίσις του ἦτο λογικὴ καὶ ὅτι εἶχε συνειθίσῃ νὰ σκέπτηται.

Εἰς περιοδείαν τινὰ τοῦ ἐπισκόπου τῆς πατρίδος αὐτοῦ ὁ νέος Γασσένδης ἀπήγγειλεν αὐτῷ μικρὰν προσλαλιάν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱεράρχης ἐκεῖνος τοσοῦτον κατεθέλχθη, ὥστε εἶπεν ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο θὰ γείνη ποτὲ τὸ θαῦμα τοῦ αἰῶνός του. Ὁ ἐπαινος οὗτος ἐγένετο νέα φιλοτιμία διὰ τὸν Γασσένδην, καὶ νέον ἐχέγγυον ἐλπίδος διὰ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὅποιοι πολλὰ ἠλπίζον ἐκ τῶν προτερημάτων του· διὸ καὶ ἐστείλαν αὐτόν εἰς Δίγνην, ἵνα τελειοποιηθῆ εἰς τὰς σπουδὰς του, ὅπερ καὶ κατώρθωσεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐπεδόθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ῥητορικῆς, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναγορευθῆ θεολόγος τῆς Δίγνης. Δύο δὲ μετὰ ταῦτα ἔτη προσεκλήθη εἰς Αἴην διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν χηρεύουσαν ἔδραν τῆς θεολογικῆς καθηγεσίας καὶ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως ἐκείνης. Κατόπιν δὲ ἀνεδείχθη βασιλικὸς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐν Παρισίοις. Διὰ τῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων του ὁ Γασ-

σένδης απέκτησε τὴν δόξαν ἵνα μοιράσῃ τὸν σοφὸν κόσμον εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸν Δεκάρτην: ὑπῆρχον αἱ Γασσενοδίσται καὶ οἱ Καρτεσιανοί.

Ὁ σοφὸς καὶ ἐνάρετος οὗτος φιλόσοφος ἀπέθανε τῷ 1656.

ΓΡΑΓΓΗΣ.

Ποιητὴς Γάλλος.

Ⓢ ἸΩΣΗΦ Γράγγης ἐγεννήθη τῷ 1676· λέγουσιν ὅτι ἐγνώριζε καὶ στιχουργῆ πρὶν μάθῃ σχεδὸν ἀνάγνωσιν. Ἀνεζήτησε ὅλας τὰς ποιήσεις, καὶ ἡ μεγαλειτέρα τέρψις του ἦτο ἡ ἀνάγνωσις ὀγκωδιστάτων μυθιστοριῶν. Ὁ πατήρ του, γέρων ἀπόστρατος, ἔκαυσε τὴν μικρὰν βιβλιοθήκην του, νομίσας ὅτι θὰ τὸν διώρθουε ἀπὸ τῆς ματίας του ταύτης. Σπουδάζων εἰς Βορδιγάλλα, εἰσύνθεσε μικρὰν τραγωδίαν εἰς τρεῖς πράξεις, ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας παρεστάθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Πολὺς ἔγεινε λόγος περὶ αὐτῆς, διότι τότε ὁ ποιητὴς ἦτο μόλις ἐννέα ἐτῶν. Ἡ μήτηρ του, μείνασα χήρα καὶ ἔχουσα ὅλας τὰς ἐπιτάδας τῆς εἰς τὰ προτερήματα τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸν ἔφερεν εἰς Παρισίους, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πριγκηπέσσης Κόντη· τότε εἶχε φέρει μὲθ' ἑαυτοῦ, ἐκ Βορδιγάλλων, μίαν τραγωδίαν ἡ *Του γούρθα*. Τὴν ἀνέγνωσεν εἰς τὴν πριγκηπέσσαν, ἡ ὁποία ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί περὶ τοῦ ποιήματος τούτου ἐσκέπτετο ὁ Γακίνας. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος διὰ τῶν συμβουλῶν του

ἐνεθάρρυνε τὸν νέον ποιητὴν· ἡ *Ιουγούρθα* παρεστάθη· ἡ δὲ τραγωδία αὕτη, καὶ χωρὶς νὰ ᾔηται καλὴ, ἐπεριμίσθη.

Ὁ Γράγγης ἐπέδωκε εἰς τὴν φιλολογίαν κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ νέα συγγράμματά του ἐπλήρυσαν τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὁμοίως ὁ ποιητὴς οὗτος ἐκλίενεν εἰς τὸ σατυρικόν, καὶ μεταχειρίσθη τὰ προτερήματά του εἰς πράξεις ἀξιοκατακρίτους, διὰ τὰς ὁποίας μέρος τῆς ζωῆς του ἀνεμίχθη μὲν γύψος. Ποιημάτων ἐπιγραφόμενον: Οἱ Φελίππικοί, κατὰ τοῦ Φιλίππου Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας, ἔγεινεν αἰτία νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐλευθερίαν του· ὕστερον δὲ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του.

Ἀπέθανεν ὀγδοηκοντούτης, τῷ 1758.

ΡΑΜΩ.

Περίφηρος Μουσικός.

Ⓢ ἸΩΑΝΝΗΣ Φιλίππου Ραμῶ, γεννηθεὶς εἰς Διζὼν, τῷ 1683, ἐξ ἀπαλῶν ὀνόχων ἔδειξε τρανὰ σημεῖα ὅτι θὰ ἐγένετο εἰς τῶν μεγάλων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἐπειδὴ ὁ πατήρ του ἦτο μουσικός, ἡ πρώτη γλῶσσά του ὑπῆρξεν ἡ μουσικὴ, καὶ ἡ πρώτη τῶν δακτύλων του ἀφῆ ἔγεινεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Μόλις ἐκτετηκῆς ὢν, ἐπαιξε τὸ κυμβαλὸν ἐξαιρετα, καὶ ἤρχισεν ἐπὶ τούτου νὰ κάμνῃ μουσικὰς συνθέσεις. Ἡ μουσικὴ κατήντησεν εἰς

αὐτὸν πάθος τοιοῦτον, ὥστε τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ἄλλην ἐπιστήμην· τόσον δὲ ὀλίγον κατεγίνετο εἰς τὰ μαθήματά του, ὥς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραδόσει ἐγραφεν ἢ ἐψάλλε μουσικά· μόλις ὅθεν ἐρθασεν ἕως τὴν τετάρτην κλάσιν.

Μόναι αἱ καλὰ διαθέσεις δὲν φέρουσι τὰ ἀληθῆ προτερήματα, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ὑποδειγμάτων ἐκάτου εἶδους, διὰ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σχηματισμὸν βεβαίας φιλοκαλίας, ἀνευ τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν ἀποκτᾶται ἡ ὑπόληψις. Ὁ Ῥαμὼ μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐστὶν τότε τῶν ὠραίων τεχνῶν, ὅπου ἐθύμασε τὰ ἀριστουργήματα τῶν μεγάλων διδασκάλων.

Γενόμενος ἐπητήδειος μουσικὸς, διωρίσθη εἰς τὸν καθεδρικὸν νῶν τῆς Κλερμόντης ἐν Ὠβέρνῃ. Ἀλλὰ στενοχωρηθεὶς ἐκ τῆς μονοτόνου ἐκείνης μουσικῆς, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου μεγάλως ἐσημίσθη παίζων τὸ κλειδοκύμβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο λίαν γνωστὸς διὰ τὰς μουσικὰς του συνθέσεις. Ἐκαμὲ λαμπρὰν μεταρρύθμισιν εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην, τόσον διὰ τῶν συνθέσεων του ὅσον καὶ διὰ τῶν σοφῶν ἀνακαλύψεων του. Πρὸ αὐτοῦ μόλις μετὰ δεκαπενταετῆ σπουδὴν ἠδύνατό τις νὰ παίζῃ τὸ κλειδοκύμβαλον· ἀλλ' αὐτὸς ἐσυντόμεισε τὴν συνήθη ὁδὸν, καὶ σήμερον μετὰ δεκαοκτῶ μηνῶν σπουδὴν μαθαίνει τις τὰ δυσκολώτερα καὶ εὐσιωδέστερα μέρη. Εἰς αὐτὸν πρὸς τούτοις χρεωστεῖται καὶ ἡ μέθοδος τοῦ εὐκόλως μαθαίνειν τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως.

Ὁ περίφημος οὗτος καλλιτέχνης ἀπέθανε τῷ 1767, ἄγων τὸ ὄγδοστοστὸν πρῶτον αὐτοῦ ἔτος.

ΑΜΥΟΤΗΞ,

Σοφὸς Γάλλος.

Ⓢ ΙΑΚΩΒΟΣ Ἀμυότης, γεννηθεὶς τῷ 1543, ἐγένετο εἰς τῶν συγχρόνων του σοφῶν ἐκείνων, ὅσοι προσέφερον μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν γλῶσσαν των. Μετέφρασεν εἰς τὴν Γαλλικὴν τὸν Πλούταρχον τὸ ὕψος του, ἂν καὶ ἀρχαῖον, ἐχει τόσῃν χάριν καὶ ἀφέλειον, ὥστε εὐρίσκει τις πάντοτε ἐν αὐτῷ ἀνθρώπον τι μὴ μαραινόμενον. Ὁ Ἀμυότης εὐγενῶς ἀντεμείσθη διὰ τὰς ἀσφαλεῖς ἐργασίας του. Ὁ Φραγκίσκος Α', εὐγενῆς τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν προστάτης, ἀνέδειξεν αὐτὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου Βελλοζένης καὶ ὁ Ἐρρίκος Β', διάδοχος τοῦ ἡγεμόνος τούτου, παρέλαβεν αὐτὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων του· ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ τῶν τριῶν μαθητῶν του, Φραγκίσκου Β', Καρόλου Θ', καὶ Ἐρρίκου Γ', ἐνεπλήσθη εὐεργεσιῶν· ἀνεδείχθη μέγας ἐλεήμων (Ἀρχιμανδρίτης) τῆς Γαλλίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ὠξέρρης, καὶ ἐτιμήθη διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀλλ' ἐκ ποίας τάξεως ἀνθρώπων ἐξηλήθεν ὁ μέγας οὗτος φιλόσοφος; Ἐκ τῆς κατωτάτης. Ὀλην δὲ τὴν μεγάλην περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν, τὰς ὁποίας ἀπῆλαυσεν ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν, ἐχρεώσται εἰς μόνον τὰ ἀποτελέσματα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ὁ πατὴρ του ἦτο ῥωποπώλης (ἀκτάρης) τῆς πόλεως Μελών. Ὁ Ἀμυότης, παιδίον ἀκόμη, φοβούμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, διότι εἶχε κάμει ἀξιόποιον ἢ τινα ἀνοησίαν, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ, μόνος

καὶ χωρὶς χρήματα, εἰς Παρισίους διὰ τὰ εὐρὴ ὑπηρεσίαν
τινά. Ἡ ἀξιοκατάκριτος αὐτῆ πράξις δὲν ἤργασθη
τὰ τὸν φέρῃ εἰς θέσιν διὰ τὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀνοσιάν του.
Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ δρόμου, ἀπο-
πλανθῆς τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ μὴ ἔξεύρων πλέον τί νὰ
κἀμῆ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπερίμενε τὸν θάνατον.
Εὐτυχῶς ὁμως συνκισθανθεὶς τὸ ἀμάρτημά του, καὶ ζη-
τήσας παρὰ τοῦ Θεοῦ βοήθειαν, ἐλεήθη παρ' αὐτοῦ· αἱ
καλαὶ ἀρχαί, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τοὺς
ὁποίους ἐρύσεν, ἔσωσαν αὐτόν. Ἀνθρωπὸς τις, διερχό-
μενος ἐκείθεν, ἔλαβεν οἶκτον διὰ τὴν ἐλεεινὴν κατάστα-
σίν του, ἐσήκωσεν αὐτόν, τὸν ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του
καὶ τὸν ἔφερεν εἰς Ὁρλεάνην, ὅπου τὸν εἰσήγαγον εἰς
τι νοσοκομεῖον. Ὀλίγη ἀνάπαυσις καὶ θρεπτικὴ τροφή
ἐθεράπευσε τὸ ἀπερίσκεπτον παιδίον. Ἐπειτα τῷ ἔδωκαν
ὀλίγα χρήματα καὶ τὸν ἀπέστειλαν.

Ὁδεύων ἐφθασεν εἰς Παρισίους, ὅπου εὗρέθη εἰς με-
γάλῃν στενοχωρίαν. Ἡ τύχη τὸν ἔφερεν εἰς τὴν θύραν
σχολείου τινός, ὅπου ἐπερίμενε νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς μα-
θητὰς ἢ τοὺς διδασκάλους. Ὅταν δὲν εἶγέ τι νὰ κἀμῆ,
ἀνεγίνωσκε τὰ βιβλία τὰ ὅποια τῷ ἐδάνειζόν τινες, ἐπειδὴ
πολύ ἠγάπα τὴν σπουδὴν. Ἡ μήτηρ του, πρὸς τὴν ὁ-
ποίαν ἐσφρόντισε νὰ γράψῃ καὶ βεβαίως νὰ ζητήσῃ συγ-
χώρησιν διὰ τὸ ἀμάρτημά του, τῷ ἐστέλλε καθ' ἑκάστην
ἑβδομάδα ἐν ψωμίον διὰ τῶν πλαταρίων τῆς Μελλών.

Ἡ ζωὴ του θὰ ἦτο ἀθλία, εἰὰν κυρία τις, ποῦ εὐχα-
στηθεῖσα ἐκ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του καὶ τοῦ πρὸς
τὴν ἀνάγνωσιν ἐρωτός του, δὲν τὸν παρελάμβανε διὰ νὰ
ὀδηγῇ τὰ παιδιά της εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ Ἀμύτης,
βλέπων ὅτι διὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐργασίας του ἀπελάμβανε

τὰ πρὸς συντήρησίν του, ἐπεδόθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν·
ἐξηκολούθησεν ἀκριδέστατα τὰ μαθήματα τῶν διδασκά-
λων, καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς του
ὑπερέβη πολὺ τὰ παιδιά, τῶν ὁποίων τὴν ὑπηρεσίαν εἶ-
χεν ἀναδεχθῆ. Ἐγένετο ὁ ἀριστος μαθητὴς τοῦ σχολείου,
καὶ ὅτε ἐξῆλθε, κατετάχθη εἰς τὴν χορίαν τῶν σοφῶν.
Διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀνέλαβε τὴν διδασ-
καλίαν εὐγενοῦς τινος παιδός. Κατὰ δὲ τὰς στιγμὰς
τῆς ἐκ τῆς παιδαγωγίας ἀναπύσεώς του, μετέφρασε τὸ
Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα: Θεαγένης καὶ Χαρί-
κλεῖα. Ἡ μετάφρασις αὐτῆ, κάλλιπτα γεγραμμένη ὡς
πρὸς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἤρχισε τὴν ὑπόληψίν του, καὶ
ἔλαβε τὰς ὁποίας εἶπομεν ἀνωτέρω χάριτας παρὰ τοῦ
Φραγκίσκου Α', καὶ παρὰ τῶν ἄλλων βασιλέων, ὡς καὶ
ἄλλων ἐπιστήμων ἀνδρῶν.

Ἐφωθεὶς εἰς τοικύτας τιμὰς, δὲν ἐλησμόνησε τὴν τρι-
πεινὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, ἔδειξε μάλιστα λαμπρὸν
παραδειγμα εὐγνωμοσύνης καὶ γενναιοφυγίας. Ἀμα ὡς
ἐγένετο μέγας ἐλεήμων τῆς Γαλλίας καὶ Ἐπίσκοπος τῆς
Ἰξέρρης, ἐνεθυμήθη τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια ἔλαβεν
ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον τῆς Ὁρλεάνης, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν
εὐεργεσίαν ἐκείνην διὰ κληροδοτήματος χιλίων διακο-
σίων τριλλήρων εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐκεῖνο. Τὸ ἀξιοθαύ-
μαστον εἶναι ὅχι διὰ τὸ ποσόν, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐγενὲς αἰ-
σθημα, ἐπειδὴ δὲν ἐλησμόνησε τὴν παλαιάν του πτωχείαν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΒΡΩΒΕΡΟΣ,

Ζωγράφος Ὀλαϊθός.

Ⓢ ΒΡΩΒΕΡΟΣ ἐγεννήθη εἰς Χαλέρμον ἐκ γονέων πτωχοτάτων, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἐκπαιδεύσωσιν. Ἡ τύχη τὸν ἔκαμε ζωγράφον. Ἡ μήτηρ του εἰργάζετο διάφορα κεντήματα, καὶ κατεσκεύαζε μικρά τινα στολίσματα διὰ τὰς χωρικός. Ὁ δὲ Ἀδριανὸς κατεγίνετο νὰ ἰχνογραφῆ διὰ τῆς γραφίδος ἀνθῆ καὶ πτηνὰ ἐπὶ τοῦ παπίου διὰ κέντημα. Ὁ Φραγκίσκος Χάλς, ἔμπειρος ζωγράφος, διερχόμενος ἡμέραν τινα ἔμπροσθεν τοῦ ἐργαστηρίου ἐκείνου, εἶδε τὸν Ἀδριανὸν νὰ ἰχνογραφῆ μετὰ τσαούτης εὐκολίας καὶ φιλοκαλίας, ὥστε ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτησεν, ἂν ἐπιθύμει νὰ γείνη ζωγράφος· αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν παρεδέχετο τὴν πρότασιν, ἂν ὅμως καὶ ἡ μήτηρ του συγκατετίθετο. Ὁ Χάλς ἐπρότεινε εἰς τὴν μητέρα τοῦ νέου νὰ τὸν λάβῃ παρ' ἑαυτῶ, νὰ τὸν διδάξῃ καὶ νὰ τὸν τρέφῃ. Ἡ πρότασις εὐχαρίστως μὲν ἔγεινε δεκτὴ παρὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδὸς, ἀλλ' ὀλίγον εὐσυνειδήτως ἐξετελέσθη ἀπὸ μέρους τοῦ διδασκάλου.

Ὁ Ἀδριανὸς, ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χάλς, μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας καὶ ζέσεως ἐπεμελήθη. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐχωρίσθη ἀπὸ τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ ἐκλείσθη εἰς μικρὸν ἀχυριῶνα. Ὁ χωρισμὸς οὗτος ἔδωκεν ὑπόψιν ἢ περιέργειαν εἰς τοὺς συμμαθητὰς του, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμενον τὴν ἀπουσίαν τοῦ διδασκάλου τῶν διὰ νὰ ἴδωσι τί ἔκαμνε ὁ Ἀδριανὸς· ἀνέβησαν κατὰ σειράν

ὁ καθεὶς εἰς μικρὸν τι παράθυρον καὶ εἶδον μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ πτωχὸς καὶ καταφρονημένος ἐκεῖνος μαθητῆς ἦτο ἐπιτήδειος ζωγράφος καὶ κατεσκεύαζε πολὺ ὠραίας εἰκόνας· εἰς τῶν νέων ἐκείνων τῶ ἐπρότεινε νὰ τοῦ κάμη τὰς πέντε αἰσθήσεις ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν· αὐτὸς παραδεχθεὶς τὴν πρότασιν τόσον πολὺ ἐπέτυχεν, ὥστε ἄλλος τὸν παρήγγειλε τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἔτους ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς. Ὁ Ἀδριανὸς πρειδέχθη καὶ ἐτελείωσεν ἐπιτυχῶς καὶ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ἐπρότειναν ὕστερον εἰς αὐτὸν νὰ ἐργάζηται ὀλίγον τι περισσότερον, ὑποσχεθέντες νὰ τοῦ αὐξήσωσι τὴν τιμὴν.

Ὁ Ἀδριανὸς εὐρίθη πολὺ εὐτυχῆς, καὶ ἐθεώρει ὅχι εὐκαταφρόνητον κέρδος τὴν πώλησιν τῶν μικρῶν του ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας κατεσκεύαζε κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως· ἀλλὰ τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του ἀπελάμβανεν ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὤθησε τὸν Χάλς καὶ τὴν σύζυγόν του νὰ φροντίζωσι πολὺ διὰ νὰ μὴ μὲνη μὴδὲ στιγμὴν ἀργός. Ἡ ἐπιτήρησις αὕτη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀφῆρσε τὰς μικρὰς ἰδιαιτέρας ἐργασίας τοῦ δυστυχοῦς παιδίου, ἀφῆκεν ἀκόμη αὐτὸ καὶ νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· μόλις εἶχε τὴν μορφήν ζῶντος ἀνθρώπου, καὶ τὰ πάντα, μέχρις αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων του, ἐδείκνυον τὴν ἐσχάτην πτωχείαν του. Ἡ κατάστασις αὕτη τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Ὁ Ἀδριανὸς Ὀσκάδος φίλος του καὶ μαθητῆς τοῦ ἰδίου διδασκάλου, λαβὼν πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀρήσῃ τὴν οἰκίαν καὶ νὰ ζητήσῃ τύχην ἄλλου. Ἐφυγε λοιπὸν κρυφίως καὶ διέτρεξεν ὅλην τὴν πόλιν χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ μήτε ποῦ ἐπορεύετο, μήτε τί θὰ ἀπεγίνετο. Ἐστάθη εἰς Ζαχαροπλαστεῖόν τι, ἐπρομηθεύθη τὸ ἡμερήσιόν του καὶ ὑπῆγε νὰ ἡσυχάσῃ

ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας. Ἐν ᾧ ἐσυλλογιζέτο νὰ εὕρῃ τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ θεραπεύσῃ ὀλίγον τὴν ἐλκετινὴν κατάστασίν του, ἐγνωρίσθη παρά τινος ἀνθρώπου, ἔχοντος σχέσις μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐμάγνησε τὴν κατάστασιν τοῦ Βρωδέρου ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἐνδυμοσιᾶς αὐτοῦ, καὶ τὸν ἠρώτησε πῶθεν προήρχετο ἡ λύπη του. Ὁ Βρωδέρος διηγήθη μὲ πολλὴν ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν τὰς περιπετείας του. Παρεπονίθη διὰ τὴν ὑπερβολικὴν φιλαργυρίαν τοῦ Χάλς καὶ τῆς γυναικὸς του, οἱ ὅποιοι, μεθ' ὅλας τὰς ὠφελείας ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἄφρονον αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης καὶ σχεδὸν γυμνόν. Ἡ ὠχρότης καὶ τὰ ῥάκη του (κουρέλια) καθίστων τὴν διήγησίν του πιθανωτάτην. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἔλαβε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸν δυστυχῆ Βρωδέρον καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου του, ὑποσχόμενος αὐτῷ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φέρωνται πρὸς αὐτὸν καλλίτερον.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἠκολούθησε τὸν προστάτην του εἰς τοῦ Χάλς, ὅστις παρωργισμένος διότι ζήτησε κατ' ὄλην τὴν πόλιν τὸν Βρωδέρον καὶ μὴ εὕρων αὐτὸν, εἶχε φοβηθῆ μὴ χάσῃ τὸσω ἐπικερδῆ μαθητὴν, πολὺ ἐπέπληξεν αὐτόν. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ Βρωδέρου ἔκαμεν εἰς τὸν Χάλς πολλὰς παρατηρήσεις κατ' ἴδιον, αἱ ὁποῖαι ἔφερον καλὸν ἀποτέλεσμα. Τῇ ἐπαύριον ὁ διδάσκαλος ἔκαμεν εἰς τὸν μαθητὴν του πολλὰς θωπείας, καὶ τὸν ἐνέδυσεν νέαν (πονηρῶς ἐννοεῖται). Ὁ νέος καλλιτέχνης εὕριθη πολλὰ εὐτυχὴς συγκριτικῶς ὡς πρὸς τὴν προτέρην κατάστασίν του. Εἰργάσθη μετὰ μεγάλης ζήσεως, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου του, ὅστις πολὺ ἀκριβὰ ἐπώλει

τὰς εἰκόνας, διὰ τὰς ὁποίας ὀλίγιστα ἐξώδευε. Μόνος ὁ κύριος αὐτῶν δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν των καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας.

Ἦ Βρωδέρος ἐμάθε τὴν ἀξίαν αὐτῶν παρὰ τῶν συμμαθητῶν του καὶ εὕρε τὸ μέσον νὰ δραπέτευσῃ κατ' εὐθείαν εἰς Ἀμστελὸδαμον. Κατὰ τύχην διενυκτέρευσε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἑρρίκου Σομρένου, ὅστις εἶχεν ἰδίαν τινὰ περὶ ζωγραφικῆς, οἱ δὲ δύο υἱοὶ του ἦσαν καλοὶ ζωγράφοι ζώων, χωρῶν καὶ ἀνθέων. Ὁ Βρωδέρος, τραφεὶς καλλίτερον καὶ ὀλίγον στενοχωρούμενος, ἀνέλαβε δυνάμεις καὶ θάρρος. Κατεσκευάσε μικρὰς τινὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ἐξέπληξεν τὸν Σομρένον καὶ συνεκίνησαν τὴν γενναϊότητά του. Τῷ ἔδωκε χαλκίνην τινὰ πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Βρωδέρος ἐζωγράφησεν ἐριδὰ τινὰ συμβᾶσαν μετὰξὺ στρατιωτῶν καὶ χωρικῶν ἐν ὄρα παιγνιδίου. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο θαυμασίως ἐζωγραφημένη καὶ κεχρωματισμένη· αἱ δὲ ἐκφράσεις ἦσαν ἐπιτυχέσταται.

Τώρα ἀνεγνωρίσθη ὁ ζωγράφος τοῦ ὁποίου τὰς εἰκόνας τὸσω ἀκριβὰ ἐπώλει ὁ Χάλς. Ἀνθρώπος τις, ἐραστὴς τῶν ὠρτίων τεχνῶν, ζητῶν πρὸ πολλοῦ τὸν ζωγράφον αὐτόν, ἠγόρασε τὴν εἰκόνα ταύτην, πληρώσας ἀμέσως τὴν τιμὴν, ἐρισθεῖσαν εἰς ἑκάτὸν δουκάτα. Ὁ Βρωδέρος, ἐκτεπληγμένος, πρῶτην ἤδη φοράν ἀνεγνώρισε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελείας.

ΛΑΓΡΑΓΓΗΣ,

Φιλολόγος.

Ⓢ ΛΑΓΡΑΓΓΗΣ ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1738, ἐκ γονέων πτωχῶν εἰς ἄκρον. Ἡ ὑπερβολικὴ εἰς τὸ μαν-

θάνατον ἐπιθυμία του παρώτρυνε τὸν πατέρα του διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς δημόσιόν τι σχολεῖον. Ὀλίγος ἄρτος, τὸν ὅποιον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ πρῶν, ἦτο ἡ μόνη τροφή του ἕως τὸ ἑσπέρας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τῆς πατρικῆς του οἰκίας, διήρχετο τὰς ὥρας τῆς διαχύσεως εἰς δίοδόν τινα, ἢ εἰς τὸ θυρίδιον τῆς ἐκκλησίας, ἐργαζόμενος ἡσύχως ἐπὶ τῶν μαθημάτων του. Καθηγητὴς τις, παρατηρήσας αὐτὸν δις ἢ τρίς εἰς τοιαύτην θέσιν, τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ παραδόξου τρόπου του, καὶ μόλις μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς πενίας τῶν γονέων του· ὁ καθηγητὴς, συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ ζήλου τοῦ πτωχοῦ τούτου παιδίου, ἐπροσπάθησε καὶ τὸν ἔκαμεν ὑπότροφον τῆς κυβερνήσεως, χάριν δηλαδὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλεῖσταί τῶν κυβερνήσεων ὠρίσαν διὰ τοὺς ἐπιμελεστάτους μαθητάς, ἀλλὰ μὴ δυναμένους ἕνεκα πενίας νὰ ἐξακολουθήσωσι τὰς σπουδὰς των. Ὁ Λαγράγης ἤξιζε νὰ λάβῃ τὴν χάριν ταύτην· αἱ δὲ μεγάλαι αὐτοῦ πρόοδοι τὸν κατέστησαν ἄνθρωπον πεπαιδευμένον. Διεκρίθη ἐν τῇ φιλολογίᾳ διὰ λαμπρᾶς μεταφράσεως τοῦ ποιήματος Λουκρίτια, καὶ δι' ἑτέρας τῶν Συγγραμμάτων τοῦ φιλοσόφου Σενέκα.

Ἀπέθανε τῷ τριακοστῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του, ὑποληπτόμενος διὰ τὰ προτερήματά του καὶ τὸν χαρακτῆρά του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, μικροί μου φίλοι, ὄλων τῶν βιογραφιῶν τοῦ παρόντος βιβλίου μαθαίνομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀόκνου ἐπιμελείας του, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύ-

χων ἀρχομένης, δύναται νὰ κατορθώσῃ τεραστείας διανοητικὰς προόδους, εἰς τὰς ὁποίας καὶ μόνας ἔγκειται ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ πλούτη, ἡ δόξα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια ταχέως ἐξαφανίζονται· παραδείγματα τοιαῦτα καθ' ἑκάστην συμβαίνουσιν, ὥστε περιττὸν νὰ σᾶς ἀναφέρω ἐνταῦθα. Ἡ παιδεία ὁμως, τὸ θεῖον τοῦτον δῶρον, εἶναι τὸ μόνον ἀναφαίρετον κτῆμα· διὸ καὶ ὁ σοφὸς ἐκεῖνος Βίας, ἀπερχόμενος ἐκ τῆς διαρπαζομένης πατρίδος του καὶ ἐρωτηθεὶς ἂν ἔχασέ τι, ἀπήντησεν ὅτι ὅλα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐννοῶν διὰ τούτου τὴν παιδείαν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς προτρέπει ἡμᾶς εἰς τὴν παιδείαν διὰ τοῦ Προφητᾶνακτος Δαβὶδ λέγοντος: « Δράξασθε παιδείας μήποτε ὀργισθῇ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. »

Ὁ βίος τούτων, τῶν παιδιῶν μὲν τῷ σώματι, γερόντων δὲ τῇ ψυχῇ, μᾶς διδάσκει προσέτι ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μόνη κατάλληλος εἰς τὴν μετάρσιον ἀνύψωσιν τῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι δι' αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἀντιλαμβανώμεθα καὶ τῶν λεπτοτάτων ἰδεῶν· ἐπεὶτα βλέπομεν ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἦσαν κάτοχοι τῆς θείας τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσης.

Προβῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς θαρράλως καὶ στερόντες εἰς τὴν σπουδὴν τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης· ἡμῶν κόπου φειδόμενοι, οὐδεμίαν πρόφασιν προτιμῶμεν καὶ τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς παιδείας ἐπιτίθωμεν· εἰάν θέλωμεν καὶ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἀναδειχθῶμεν ὡς ἐκεῖνοι, καὶ νὰ καταστῶμεν ἄξιοι ὁμοίως τῶν προγόνων!

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ.

Τοτε μικρὸς μου φίλος.	5
Ο ΩΡΑΙΟΣ, περίφημος καθηγητής.	6
ΔΟΥΚΙΟΣ ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΣΕΜΝΟΣ.	7
ΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑ ΣΧΥΡΜΑΝΟΥ.	8
ΠΑΣΚΑΛΗΣ, περίφημος φιλόσοφος.	9
ΜΙΧΑΗΛ ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ.	10
ΣΟΦΙΑ ΧΗΡΩΝΟΣ.	11
ΡΟΔΑΙΝΟΣ, περίφημος πανεπιστημιακὸς καθηγητής.	15
Ο ΝΕΟΣ ΒΙΤΤΕ.	17
Ο ΒΡΟΥΝ, περίφημος ζωγράφος.	20
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ευδοξὸς Ῥήτωρ.	21
ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ, περίφημος Ἰταλός.	22
ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΝΚΛΙΝΟΣ, εἰς τὸν νομοθετῶν τῆς Ἀμερικῆς.	23
ΚΑ' ῬΩΤΟΣ, μαθηματικὸς Γάλλος.	24
ΔΙΟΤΙΣ, περίφημος φυσικὸς Σουηδός.	25
ΒΙΛΛΙΑΜΑΝ, περίφημος ἀρχαιολόγος.	29
ΠΙ ΜΙΡΑΝΔΟΛΗΣ, σοφὸς Ἰταλός.	31
ΠΟΠΗΣ, περίφημος ποιητὴς Ἄγγλος.	35
ΜΟΝΤΑΙΓΝΟΣ, περίφημος φιλόσοφος.	39
ΤΑΣΣΟΥΣ, μέγας ποιητὴς Ἰταλός.	40
Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΟΣΗΤΑΛ, περίφημος μαθηματικός.	43
ΧΕ-ΙΝΕΚΕΝ, παράδοξον παιδίον.	44
ΓΡΟΤΙΟΣ, σοφὸς Ὁλλανδός.	46
ΒΩΣΙΑΤΩ, νέος ποιητὴς.	48
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, μέγας φιλόσοφος Ἕλληνας.	51
ΓΟΥΔΑΙΕΑΝΟΣ ΠΟΣΤΕΛΟΣ, σοφὸς Γάλλος.	53
ΠΕΤΡΟΣ Ο ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗΣ, περίφημος ζωγράφος.	55
ΒΩΚΑΝΣΩΝ, περίφημος μηχανικός.	58
ΦΡΙΚΟΣ ΜΕΜΗΣ.	59
ΑΝΝΗΣ ΜΟΝΤΚΛΑΜ.	62
ΓΙΝΟΣ ΒΙΝΙΩΝ, σοφὸς Γάλλος.	64
ΑΝΤΩΝΙΟΣ, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος.	66
ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ποιητὴς Γάλλος.	68
ΜΑΡΚΟΣ, μουσικός.	69
ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Γάλλος.	71
ΠΕΤΡΟΣ, ζωγράφος Ὁλλανδός.	74
ΡΑΦΑΗΛ, ζωγράφος Ἰταλός.	77
ΣΑΝΤΟΡΟ, ζωγράφος Ἰταλός.	78

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΣΕΪΤΑΝΙΔΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

Ἐξώθεν πρὸς πώλην τοῦ Ζωντάν-Καπουσοῦ ὁδοῦ Μπαλ-μουροῦ. Ἰστο
Ἀριθ. 291.

Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα τραγουθεῖσα ἐκ διαφόρων το
τοιοῦτου εἴδους συγγραμμάτων, μετὰ εἰκόνων ὑπὸ Α. Α. Σα
κελλαρίου Καθηγητοῦ πρὸς γράσιν τῶν Ἀλληλοδιδασκτικῶ
σχολείων ἐν Ἀθήναις 1869 δραχ. 2.

Ὁ Νέος Ρουθινισμὸν διηγεῖται διὰ παιδία, ὑπὸ Ἰωακείμ Ἰα
βίου Κόμπτ, μεταφρασθεὶς ὑπὸ Α. Ρ. Ρ. κατὰ τὴν τριτοῦ
στὴν ἑννάτην ἐκδόσιν. Ἐκδόσις τετάρτη ἐπιδιορθωμένη. Ἐ
Ἀθήναις 1869 δραχ. 2.

Ὁ Χριστοφορος ἢ τὸ ναυάγιον καὶ ἡ διάσωσις. Χειρογρά
ἐκδιδομένην ὑπὸ Λέοντος Μετῆ. Ἐν Ἀθήναις 1869 δρα. 1

Τὰ Λώδικα Παιδικὰ διηγήματα ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου. Ἐ
Ἀθήναις 1869 δρα. 2.

ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, βιβλίον καταλλελέτατον εἰς τὴ
διεγείρειν τὴν φρονιμίαν καὶ ἀμύλην τῶν μαθητῶν εὕρισται
παρὰ τῷ ἐκδότῃ καὶ

Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Γ. Σεϊτανίδου, Ζωντάν-καπὶ
Μπαλ-μουροῦ Ἰστοῦ Ἀριθ. 291.